
het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

**Wat is
waar christendom?**

het **GOEDE NIEUWS** van de wereld van morgen

2e jaargang No. 3

maart 1983

Artikelen:

De levenswijze die succes veroorzaakt	1
Wat is waar christendom?	2
Had de Farao eigenlijk wel een kans?	5
Groot is de naam van onze God	8
Ministudie: U bent geboren om te heersen!	11
Kerknieuws	13
Is het verkeerd om cultureel ontwikkeld te zijn?	17
Tussen haakjes . . .	19

ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: **Herbert W. Armstrong**
EINDREDACTEUR: **Dexter H. Faulkner**

ASSISTENT-REDACTEUREN: **Sheila Graham, Norman Shoaf**
ILLUSTRATIES: **Greg S. Smith, Minette Collins Smith**

VASTE MEDEWERKERS: **Dibar Apartian, Neil Earle, John Halford,
Selmer L. Hegvold, Herman L. Hoeh, Shirley King Johnson, George Kackos,
Ellis LaRavia, Richard Rice, Richard H. Sedliacik, Clayton Steep**

Uitgegeven door de Worldwide Church of God
UITGEVER: **Herbert W. Armstrong**
FINANCIËEL BELEID: **Leroy Neff**
PRODUKTIE EN DISTRIBUTIE: **Roger G. Lippross**
REGIONAAL DIRECTEUR: **Bram de Bree**

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH UTRECHT
(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. © 1983 Worldwide Church of God. PRINTED IN U.S.A.

OMSLAG: Een hecht gezin, waarmerk van echt christendom. Zie het artikel dat op pagina 2 begint voor een uiteenzetting van de unieke, door Christus onderwezen levensstijl. Foto Warren Watson.

Brieven

De speciale Feest-uitgave van *The GOOD NEWS* met de prachtige zilverkleurige omslag was een absolute goudmijn van instructie en inspiratie!

(...)

Ik vind het verbazingwekkend dat er zo'n compleet pakket als voorbereiding voor het Feest in 52 bladzijden verpakt kan zitten: de betekenis en het doel van het Feest, nieuws over hoe het in Gods Koninkrijk zal zijn, instructie en advies over hoe het Feest voor iedereen een ware vreugde kan zijn, en bovendien notitiebladen.

E.S.,
Pasadena, Calif., V.S.

Ik wil u graag bedanken voor *The GOOD NEWS*-uitgave voor het Loofhuttenfeest.

Ik verlang zeer naar de wereld van morgen. Het zal fantastisch zijn zonder dit fysieke lichaam dat vraagt om slaap en voedsel, en als er vreugde zal zijn en waar geluk als een levenswijze.

Het leven is fantastisch als je beseft hoe gelukkig en gezegend wij zijn door de waarheid te kennen — door te weten wat ons potentieel werkelijk is.

Uit onszelf zouden wij nooit op deze kennis kunnen komen. God heeft ons de schellen van de ogen gehaald.

J.H.,
Monroeville, Pa., V.S.

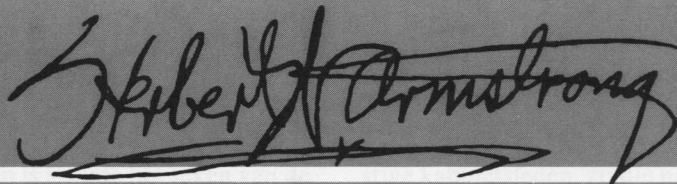
In het bijzonder waardeer ik het artikel van Leroy Neff „Special Bible Study: God's Holy Days in the New Testament”. Zijn grondige en gedetailleerde presentatie van de bijbelse bewijzen betreffende Gods heilige dagen zal zeker iedereen helpen om „altijd bereid [te zijn] tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is” aangaande Gods heilige dagen.

B.A.,
Lexington, Ky., V.S.

Ik heb meer van de Heilige Dagen geleerd uit het [feestnummer] van *The GOOD NEWS*. Ik kon dit nooit begrijpen. Nu begrijp ik het beter — ook wat het wereldse systeem betreft. Dat is niet op Gods wil voor ons gebaseerd. Ik hoop dat het voor andere mensen net zo helder is als het nu voor mij is.

L.C.,
Camden, Ark., V.S.

Persoonlijk van

De levenswijze die succes veroorzaakt

In het bijzijn van twee van onze bestuursleden dacht ik er weer eens aan terug hoe hoog ik mezelf aansloeg toen ik tussen de twintig en de dertig was. „Ik was in die tijd heel belangrijk in mijn eigen ogen”, peinsde ik hardop. „U heeft geen idee hoever ik sindsdien ben afgeleden.”

Ze lachten. Een van hen antwoordde: „Ik zou graag willen dat u ons de formule van deze wijze van afglijden kon geven!”

Toen ik later over deze uitdaging nadacht, besloot ik dat het inderdaad nuttig zou zijn om deze formule voor al onze lezers op te schrijven. Want het is de formule voor de enige soort van waar, bevredigend en duurzaam succes.

In al die tijd dat ik in mijn eigen ogen belangrijk was, was ik in werkelijkheid niets belangrijker dan een opgeblazen papieren zak. Het is waar, ik was ambitieus. Ik werkte hard, studeerde hard en dreef mezelf onverbiddelijk voort om te bereiken wat ik toen als succes zag. Maar zoals ik nu weet, joeg ik in werkelijkheid de wind na — louter ijdelheid — een opgezwollen zelfverheerlijking als van een ballon die uit elkaar spat wanneer je er met een speld in prikt.

Het afglijden begon met de plotselinge depressie van 1920, waardoor ontelbare grote bedrijven, waaronder mijn voornaamste cliënten, te gronde gingen. Het was een plotselinge, nationale catastrofe — overmacht. Het liet mij tegen 1922 achter als een zwakke, machteloze, haast gefrus-

treerde jongeman van 30. Maar niet voor lang: „Ik kom er wel weer bovenop. Een flinke vent laat zich niet kleinkrijgen.” Mijn zelfvertrouwen keerde terug. Ik begon een nieuwe zaak op te bouwen.

Maar in 1926, net toen mijn nieuwe reclamebureau tot bloei kwam, werd het opnieuw verpletterd door een nationale gebeurtenis waar ik geen macht over had — en waar ik in die tijd zelfs geen besef van had.

Weer was het *zelf* tot nul geslonken. Mijn ego was doorgeprikt. Ik bekeek mezelf opnieuw. En wat ik zag was aardig vernederend. Ik voelde me een hoopje verbrand afval — nog te min voor de vuilnisbelt. Op dit punt resulteerden een schokkende ervaring en een nieuwe taxatie van mezelf in een volslagen ommekeer. Een grote schok deed mijn leven van koers veranderen.

Gebeurtenissen en ervaringen van vroeger jaren speelden nu een rol bij het vormen van een nieuw leven. De opgezwollen ego en zelfverzekerde ambitie werden opgewekt toen ik 16 was. Maar zover mijn herinnering teruggaat, heb ik altijd al een passie voor BEGRIP gehad.

Ik heb elders al geschreven over mijn ervaring, toen ik 22 was, als „ideeënman” voor de redactie van een van de grootste handelsbladen in Amerika. Ik reisde voortdurend door de Verenigde Staten op zoek naar niet alleen succesvolle verkooptechnieken en ideeën over bedrijfsvoering, maar ook naar de redenen voor het succes van een kleine groep en de mislukking van de grote massa.

Met deze opdracht pionierde ik in onderzoeken, gebaseerd op de wet van de gemiddelden, en nam ik steek-

proeven inzake de publieke opinie, levenswijzen, gewoonten van de consument, feiten over het leven — over mislukking en succes — over de geestestoestand van geluk en van depressie, over het leven zelf zoals de mensen het leidden.

Toen ik hierop terugkeek, realiseerde ik me dat de meest „succesvolle” mensen die ik geïnterviewd had het minst gelukkig waren. De bankrekening was vol, het leven leeg.

Op dat moment, toen ik tweemaal verslagen was door nationale gebeurtenissen waar ik geen macht over had gehad — toen ik teruggebracht was tot een staat van werkelijk financiële armoede — werd het me uiteindelijk duidelijk dat het waarlijk zaliger is te *geven* dan te ontvangen.

Deze hele wereld, zo werd me pijnlijkelijk duidelijk, functioneert door de filosofie van „NEMEN”. De filosofie van „ik houd van MEZELF, en jij kan me niets schelen”. De levenswijze van wedijver, strijd, nemen, verwerven, vergaren — van *gediend worden*, eerder dan dienen. In feite kwam ik in mijn armoedige financiële toestand tot rust na al het zenuwslopende jagen en streven naar dingen die NOOIT BEVREDIGDEN als ze eenmaal verkregen waren! Ik begon in te zien dat LIEFDE niet gespeld wordt als „b-e-g-e-e-r-t-e”, maar eerder in tegengestelde richting wijst — LIEFDE is zorgzaamheid voor degene die men liefheeft.

Ik zag kristalhelder dat er twee overkoepelende filosofieën of LEVENSWIJZEN zijn. De ene is de EGO-CENTRISCHE wijze. Het is eenvoudig IJDELHEID. Het houdt alleen van het zelf (en dat, zoals ik las in een tekst

(Zie verder pagina 21)

Wat is waar christendom?

*Jezus Christus onderwees een unieke, geweldige levenswijze.
Dit artikel, het eerste van een serie, onderzoekt het proces van
bekering en wat het ware christelijke karakter is.*

De apostelen van Christus zijn wel genoemd „dezen, die de wereld in opschudding gebracht hebben” (Hand. 17:6).

De jonge Leraar uit Galilea heeft op krachtig openhartige wijze door zijn serie verbale bliksemflitsen, bekend als de Bergrede, een omwenteling teweeggebracht in de gangbare opvattingen over moraal.

De meeste belijdende christenen worden in slaap gewiegd door de bekende, bondige frasen in Mattheüs 5, 6 en 7. Maar de korte gezegden van Christus, die bekend zijn als „de zaligsprekingen” zijn in werkelijkheid schokkend en hebben een diepe betekenis. En zij zijn de essentie, het waarmerk van christendom.

De echte waarheid is, dat de Bergrede de conventionele religie — ja, zelfs het zogeheten christendom van deze wereld — totaal op haar kop zet.

Wat is de exacte, bijbelse definitie van christendom?

De bijbelse definitie

Het woord *christen* is in het leven geroepen in de Syrische stad Antiochië, slechts een paar jaar na Pinksteren van het jaar 31 n. Chr. (Hand. 11:26). Op die Pinksterdag daalde de beloofde heilige Geest (Lukas 24:49) af uit de hemel in een schitterend vertoon van macht (Hand. 2:1-4). Hierdoor werden de 12 discipelen van

Neil Earle

Christus tot de kern van de Kerk van God aaneengesmeed.

Tot op dat ogenblik — totdat God werkelijk de heilige Geest in hen plaatste — waren zelfs de 12 discipelen nog niet bekeerd. Christus zelf heeft dat gezegd (Lukas 22:31-32).

Voor die tijd werkte de Geest van God al met de discipelen en opende hun verstand voor zekere waarheden, maar bevond zich nog niet actief in hen om een transformatie te bewerkstelligen (Joh. 14:17).

Nu kunnen wij begrijpen waarom de meest specifieke bijbelse definitie van waar christendom in direct verband staat met deze heilige Geest:

„Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” (Rom. 8:9).

Dat is het! Een ware christen bezit de energie gevende aanwezigheid van de Geest van God.

De heilige Geest is niet een of andere derde persoon van de Godheid. De Geest van God wordt in Lukas 1:35 gedefinieerd als „de kracht des Allerhoogsten”. Het is de dynamische kracht van God, die van Hem uitstraalt als het licht van een lamp en die het gehele heelal vult (Ps. 139:7). Het is iets dat „uitgestort” kan worden of „uitgedoofd” (Hand.

2:17; 1 Thess. 5:19). Het is een machtige, drijvende kracht, geen persoon (Joh. 7:37-39).

Geen wonder dat het woord *drieëenheid* niet in de Bijbel staat. Voor meer informatie over de foutieve „drieëenheid”-doctrine kunt u onze overdruk bestellen, *God en de heilige Geest*.

De Geest van God is de actieve, inwonende aanwezigheid van „de goddelijke natuur” (2 Petr. 1:4) die werkzaam is in het verstand van een mens. Gods Geest vormt en kneedt dit verstand naar het beeld van onze Vader in de hemel (Filipp. 2:5).

Hoe kunnen we nu deze Geest van God ontvangen?

Petrus beschreef de nodige stappen in Handelingen 2:38. Na een proces van ware verandering — een zich afkeren van de stoffelijke, zelfzuchtige weg naar de weg van zorgzame liefde en het gehoorzamen van Gods geboden — dat gedemonstreerd wordt door het dragen van „vruchten, die aan de bekering beantwoorden” (Lukas 3:8), komt de doopplechtigheid.

Het griekse woord *baptizo*, in het Nieuwe Testament vertaald als „de doop”, betekent een totale onderdompeling in water, als symbool voor de dood en het begraven van het oude zelf, van de oude, zondige levenswijze (Rom. 6:1-6). Bij de doop legt de pasbekeerde als het ware de verklaring af dat hij zijn verleden achter zich wil laten. Hij geeft de leiding van zijn mislukte, zondige leven over aan God.

Dan volgt er een andere plechtigheid: de oplegging der handen (Hebr. 6:1-2). Fysieke vertegenwoordigers van Jezus Christus, mensen die de macht hebben gekregen berouw te herkennen en de heilige Geest te schenken door de oplegging van hun handen, vergemakkelijken het contact met de Geest van God (Hand. 8:14-18; Joh. 20:21-23).

Hoeveel belijdende christenen zijn er die dit werkelijk begrijpen? Hoe ongelooflijk het ook mag lijken, God roept slechts een kleine minderheid van alle mensen die ooit geleefd hebben tot begrip van deze waarheden. God probeert nu niet de wereld te redden. Slechts enkele, uitverkoren mensen volgen God werkelijk, hebben berouw, trachten de hindernissen op hun pad te overwinnen en kwalificeren zich zo om de heilige Geest te ontvangen, „die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn” (Hand. 5:32). Slechts enkelen willen zich geheel aan God overgeven.

Een gewijzigd leven

Nu kunnen wij de woorden in Mattheüs 7:13-14 begrijpen: „Gaaf in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.”

Slechts enkelen geloven Gods dienaren. Zij beginnen de ellendigheid en de nutteloosheid te zien van de levensweg die ze gevolgd hebben. Hun ogen gaan open voor de schijnvertoningen en dwaasheden die onafscheidelijk verbonden zijn met heidense taferelen als Kerstmis, Pasen en het vieren van de zondag (Jer. 10:1-8; Lukas 16:15). Zij realiseren zich dat ze doctrines hebben geaccepteerd die in lijnrechte tegenstelling staan tot wat de Bijbel werkelijk onderwijst.

Deze enkelingen voelen zich „diep in hun hart getroffen” — ze hebben oprecht en diep berouw over de zonden die zij begaan hebben (Hand. 2:37). Zij willen hun leven wijzigen. Na advies van Gods dienaren te hebben ingewonnen, besluiten ze op Gods manier te leven, het verbond van de doop te aanvaarden

en de heilige Geest te ontvangen.

En dan? Is het daarmee afgelopen? Absoluut niet! Dit is slechts het begin van de christelijke reis. Nu begint het werk van overwinnen pas echt.

De doop is slechts het teken van de eerste poging in een levenslange strijd om „de oude mens af te leggen” (Kol. 3:9-10). De eigenzinnigheid is na de doop nog steeds actief. Hoewel de zonden van het verleden vergeven zijn, kan de christen struikelen en opnieuw zondigen. De pasbekeerde moet de kracht van de heilige Geest versterken door gebed — veel gebed — bijbelstudie, en regelmatig vasten (Lukas 11:9-13). Het vereist een oprecht gemeente, krachtige inspanning om de zelfzuchtige, vleselijk

Slechts enkele uitverkoren mensen volgen God werkelijk . . . Slechts enkelen willen zich geheel aan God overgeven.

gerichte gezindheid te vervangen door de gezindheid van Christus zelf. Dit is een moeilijke, een levenslange strijd en vereist de voortdurende hulp van God en voortdurende vergeving.

Maar dit is juist het doel van het menselijke leven, de enige reden waarom God ons dit tijdelijke, vleselijke bestaan gegeven heeft (1 Tim. 6:12). Alleen door Christus in ieder opzicht na te volgen, kunnen we ons voorbereiden op een eeuwig leven van nuttigheid en vervulling in Gods Koninkrijk.

Hoe kunnen we nu in aanmerking komen om Christus in de wereld van morgen te helpen deze zieke planeet te genezen? Want dat is het ware doel van de christen. Wat is deze wereld verleid (Openb. 12:9)! Paulus vroeg: „Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen?” (1 Kor. 6:2.) In Openbaring 5:10 staat:

„Zij zullen als koningen heersen op de aarde”. In Openbaring 2:26 beloofde Christus zijn volgelingen „macht over de heidenen”.

In de Bergrede gaf Christus gedetailleerde instructies aan zijn toekomstige kabinetsleden, zij die naast Hem op zijn troon zullen zitten (Openb. 3:21). Deze essentiële leerstof voor toekomstige koningen en priesters (Openb. 1:6) is te vinden in Mattheüs 5, 6 en 7.

„Toen Hij nu de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij Zich had nedergezet, kwamen zijn discipelen tot Hem” (Matth. 5:1). Let erop hoe Christus de menigten verreed. Het was tijd voor grondig geestelijk onderricht dat zelfs van zijn eigen discipelen veel zou eisen.

Later legde Christus uit waarom Hij in gelijkenissen onderwees. Dit was niet om de betekenis van wat Hij leerde duidelijker te maken! „Omdat het u [zijn discipelen] gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven” (Matth. 13:11).

Alleen de enkelingen — de kleine minderheid — die ernstig zoeken naar Gods levenswijze, brengen de noodzakelijke veranderingen aan om in aanmerking te komen voor een eeuwig leven van heerschappij en dienstbaarheid in het Koninkrijk van God.

„Zalig . . .

„En Hij opende zijn mond en leerde hen, zeggende: Zalig de armen van geest” (Matth. 5:2-3).

Wie zijn nu precies de armen van geest? Niet zij die de onschatbare, energie gevende heilige Geest van God ontberen! Arm van geest heeft betrekking op afwezigheid van eigenschappen van de menselijke natuur, zoals vleselijke trots en koppige eigenzinnigheid. Het is nederigheid — een houding van overgave, van onderworpenheid aan God.

Zalig zijn zij die zichzelf onbetekend achten — die in hun eigen ogen van niet veel belang zijn, zegt Jezus. Zalig zijn zij die krachtig voelen dat ze volkomen afhankelijk zijn van God voor alles wat echt blijvend is en de moeite waard.

Dit staat in lijnrechte tegenstelling tot de wereldlijke denkbeelden als

„jezelf vinden”, zelfvertrouwen, „ik ben OK, jij bent OK” of het gebruiken van de verborgen kracht van het „innerlijk zelf”. Christus eist hier het doorprikken en weg laten vloeien van ijdelheid, trots, bedrog, en de diepingewortelde koppige zelfzuchtigheid (Ps. 39:5-6).

Christus houdt van de armen van geest (Jes. 66:2). Hij beeldt hun oprechte, nederige houding briljant uit in zijn gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar: „De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!” (Lukas 18:13).

„Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden” (Matth. 5:4).

Een tegenstrijdigheid? Hoe kunnen treurende zich nu verheugen? Toch had de Leraar uit Galilea ieder woord overwogen. Hij doorleefde deze woorden zelf bij die betekenisvolle gelegenheid toen Hij, door zijn tranen heen, zijn bewogen zorgzaamheid voor zijn medemensen beled: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild” (Matth. 23:37).

Christus, de dynamische tegenstander van de geldwisselaars (Joh. 2:13-17), was tevens een man van ontferming (Markus 6:34). Niemand bezat groter zorgzaamheid voor anderen, was beter afgestemd op de pijn en vernedering van de paria's van zijn tijd (Lukas 5:12-13).

Hij vervulde zijn ambt met warmte en ontferming. Hij was pijnlijk en diep ontroerd door het leed dat wij onszelf aandoen in deze van zonden zieke wereld (Matth. 9:12-13). De „man van smarten” brandde inwendig van verlangen om zijn deel in Gods Werk te volbrengen en het behoud zoveel dichterbij te brengen voor de mensheid (Jes. 53:3; Lukas 12:50).

Doen wij dat ook? In Ezechiël 9:4 wordt geopenbaard dat God alleen de mensen zal sparen die „zuchten en kermen” over de dagelijkse gruwelen die op deze planeet worden begaan.

Zachtmoedigheid in actie

„Zalig de zachtmoedigen, want zij

zullen de aarde beërven” (Matth. 5:5).

De felle Mozes (Ex. 2:11-12), een van de meest vooraanstaande leiders van de geschiedenis, was in werkelijkheid „een zeer zachtmoedig man, meer dan enig mens op de aardbodem” (Num. 12:3). Hoe zit dat nu? Is zachtmoedigheid niet hetzelfde als zwakheid?

Absoluut niet! Het griekse woord *praus*, dat in Mattheüs 5:5 met „zachtmoedig” vertaald is, heeft betrekking op een stalen kracht, maar kracht die beheerst wordt. Mozes was krachtig en sterk, en ook bereid te luisteren, en gaf zich over aan de leiding van God (Num. 12:7).

Zachtmoedige mensen kunnen werkelijk de leiding nemen als ze moeten. Christus deed dat toen Hij de geldwisselaars uit de tempel wierp (Joh. 2:13-17).

De zachtmoedigen zijn „vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk” (Jak. 3:17). Ze laten zich gemakkelijk corrigeren en vermanen (Spr. 17:10). Deze bereidheid om te luisteren naar goede raad, om zich aan gezag te onderwerpen, bespaart veel nodeloze trauma's.

„Zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden” (Matth. 5:6).

In Psalm 119:172 staat: „al uw geboden zijn gerechtigheid.” In de Bergrede verduidelijkte Jezus nadrukkelijk zijn toewijding aan de geboden van God (Matth. 5:17). Hoe kan Hij de volken leiden zonder wet (Jes. 42:1-4)?

Christus voorzegde met kracht en gezag: „Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaet, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen” (Matth. 5:18-19).

Laat u zich niet om de tuin leiden: zij die er niet naar streven om Gods geboden in ieder aspect van hun leven te gehoorzamen, zijn eenvoudig niet bekeerd. Zij vrezden de mens of volgen hun eigen denkbeelden. Zij hebben zich nog niet overgegeven aan God (Spr. 29:25).

Een uitdagende verklaring

Nu volgt een van de meest uitdagende verklaringen van Jezus: „Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden” (Matth. 5:7).

Dit is een absolute maatstaf voor onze bekering. Waarom? Omdat diametraal tegengesteld aan barmhartigheid en vergeving, haat, wraak en wrok staan.

Salomo, de meest wijze man die ooit geleefd heeft, schreef: „De lankmoedige is groot van verstand” (Spr. 14:29). Wat bedoelde hij daarmee?

Dit: het voorbijzien van overtredingen en het vergeven van onrechtvaardigheden toont vertrouwen in de goddelijke principes (Spr. 19:11), onze overtuiging dat dit universum door Gods wetten in stand wordt gehouden.

God heeft ons niet nodig om voor Hem toezicht te houden op het universum door wraak te nemen op onze vijanden. Niemand kan ooit de gevolgen vermijden van het overtreden van Gods wet (Jes. 57:21).

De wraaknemers geloven dit niet. Koppig staan zij erop Gods werk voor Hem te doen door wrede daden of nog wreder woorden.

Ware christenen hebben een bijzondere motivatie om barmhartig te zijn: ze zijn er zich diep van bewust dat hun persoonlijke zonden de oorzaak zijn geweest van de wrede dood van de volmaakte en smetteloze Zoon van God (1 Tim. 1:15). God vergeeft ons alleen door het verzoenende werk van „ons paaslam: Christus” (1 Kor. 5:7).

God haat de onnadenkende hardheid die de onbarmhartige slaaf in Mattheüs 18:28 aan de dag legde, een man die even daarvoor barmhartig vergiffenis van zijn meester had gekregen (vers 23-27). Hoed u ervoor God op die wijze te verzoeken.

„Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien,” onderwees Christus (Matth. 5:8).

Maar hoe kunnen zondige mensen reinheid en volmaaktheid bereiken? Dat kan niemand (Rom. 3:10). Maar onze houding, onze fundamentele motivatie en bedoeling, de algemene richting van ons leven, kunnen God wel degelijk behagen (Jer. 29:13).

(Zie verder pagina 21)

Was het voor de hardvochtige Farao uit de Exodus mogelijk om te veranderen, zelfs al zou hij dat hebben gewild?

En als de Farao eigenlijk geen kans had, hoe zit het dan met de Israëlieten? Speelde God met hen ook maar een spelletje — door hen in verleiding te brengen en op de proef te stellen, maar tegelijkertijd „hun hart te verstokken” en „hun nek te verharden” zodat ze eigenlijk geen enkele kans van slagen hadden?

Als wij dat denken, missen we een van de meest belangrijke lessen van de Exodus. De Bijbel verklaart dat zulke lessen speciale betekenis hebben voor hen die in deze eindtijd op de drempel staan van de wereld van morgen en het Koninkrijk van God (1 Kor. 10:11).

Laten we dus eens het geval bestuderen van de Farao die Israël niet wilde laten gaan.

Een koppig man

Door de manier waarop de Farao de Israëlieten behandelde, weten we dat hij wreed en hebzuchtig was. Hij was geheel vervuld van het bouwen van steden en monumenten en sloeg geen acht op het menselijk lijden dat dit veroorzaakte. Hij was tevens een ongewoon koppige man — een dictator die niet gewend was naar advies of rede te luisteren.

God wist dit. Voor dat Hij zijn dienaar Mozes uitstuurde om naar de Farao te gaan, waarschuwde God: „Ik weet echter, dat de koning van Egypte u niet zal toestaan te

gaan” (Ex. 3:19). En inderdaad, dat wilde de Farao niet.

Eerst vroeg Mozes de Farao toestemming om een feest te houden, drie dagreizen ver in de woestijn. Maar de Farao reageerde door het werk van de reeds overbelaste slaven te verzwaren tot hun taken onuitvoerbaar werden.

Toen zei God tegen Mozes dat Hij de Farao zó zou aanpakken dat deze koppige koning, in plaats van de slaven te willen houden, ze letterlijk uit zijn koninkrijk zou drijven. Maar dat zou niet gemakkelijk zijn. De Farao had zelfvoldaan tegen Mozes gezegd: „Ik ken de Here niet, en ik zal Israël ook niet laten gaan” (Ex. 5:2).

Dus openbaarde God zich aan de Farao in een reeks verwoestende plagen en toonde de Farao wat er gebeurde als men Hem ongehoorzaam was.

Eerst veranderde het water van de rivier de Nijl in bloed. De vissen gingen dood. Het water

was niet meer geschikt om te drinken. Toen kwam er een afschuwelijke plaag van kikvorsen uit de rivier, die zelfs het paleis van de Farao onveilig maakten.

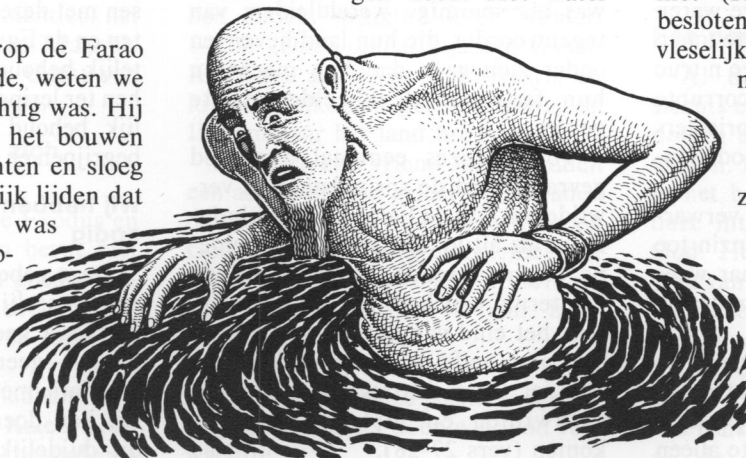
Na iedere ramp ontbood de Farao Mozes en vroeg hem de plaag te laten ophouden en beloofde Israël te laten gaan. Maar zo gauw er verlossing kwam, veranderde hij van gedachte (Ex. 8:15)

Bestudeer dit verhaal zorgvuldig. Op sommige plaatsen zegt de Bijbel dat God het hart van de Farao verhardde, terwijl er elders staat dat de Farao zijn eigen hart verhardde. Betekent dit dat er ogenblikken waren waarop de Farao tot betere gedachten wilde komen, maar dat God hem dat niet toestond?

Helemaal niet. God verleidt, plaagt of martelt de mensen niet op die manier.

Houd in gedachten dat de Farao vleselijk was, en dat de vleselijke geest „vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet” (Rom. 8:7). Deze koppige, vastbesloten despoot is het type van de vleselijke gezindheid. Hij had volkomen duidelijk gemaakt — zelfs gepocht — dat hij niet onderworpen was aan de wet van God, en dat ook niet zou worden.

God had het hart van de Farao plotseling en dramatisch kunnen vermurwen door in zijn leven in te grijpen, zoals Hij gedaan heeft met Saul op de weg naar Damascus. God

De Farao was ontsteld toen de Nijl, die in Egypte als een god werd vereerd, in bloed veranderde!

Had de Farao eigenlijk wel een kans?

Was de Farao voorbeschikt om gekant te zijn tegen de wil van God terwijl zijn land geruïneerd werd?

schonk genade aan de man die later de apostel Paulus werd.

Maar Hij besloot op dat moment niet om genade te tonen aan de Farao. Hij was niet bereid om de Egyptische heerser te roepen.

Is dit oneerlijk? Nee. God zal uiteindelijk iedere mens een kans op behoud geven, als Hij zijn 7000-jarig plan van behoud ten uitvoer heeft gelegd. Maar wanneer Hij precies verkiest om met iemand te gaan werken, is iets dat alleen God kan beslissen — wij hebben daar niets mee te maken (Rom. 9:14-23).

De plagen gaan voort

Maar terug naar het verhaal. We lieten de Farao achter tot aan zijn knieën in de dode kikvorsen en zo onbuigzaam als altijd. Daarna kwamen er plagen van muggen en toen steekvliegen, waardoor het in Egypte zwermde van de insecten (Ex. 8:16-24).

Tot aan dit ogenblik waren de toevaners van de Farao erin geslaagd de wonderen die God door Mozes verrichtte na te bootsen. Maar ze waren niet in staat om de Farao aan te tonen dat de muggen „slechts nog zo'n truc van Mozes" waren. Zelfs de corrupte en gedegeneerde heidense priesters moesten toegeven dat dit „Gods vinger" was (vers 19).

De Farao was tijdelijk in verwarring geraakt en gaf met tegenzin toe aan de eisen van Mozes. Maar weer veranderde hij van gedachte zodra de insecten verwijderd waren.

Toen besmette God het vee van de Egyptenaren met een besmettelijke ziekte. De Egyptenaren rapporteerden aan de Farao dat de ziekte alleen hun eigen vee trof — het vee dat aan de Israëlieten toebehoorde was volkomen immuun (Ex. 9:7). De Farao was niet onder de indruk — zijn hart was nog steeds hard.

Toen zei God tegen Mozes dat hij roet in de lucht moest strooien. Als dit roet in aanraking kwam met levende wezens, veroorzaakte het afschuwelijke en pijnlijke zweren. Zelfs de mensen van het hof van de Farao leden eronder. Maar de Farao wilde nog steeds niet toegeven (vers 12).

Dus stuurde God een verschrikkelijke hagelstorm die Egypte teisterde; de hagel verwoestte bomen, huizen en de

gewassen op het land en doodde de mensen en dieren die zich buiten bevonden. De hagel was vermengd met vuur en dit veranderde hele stukken van de eens zo weelderige Nijlvallei in rokende puinhopen.

Deze catastrofe schrikte zelfs de Farao af. „Ik heb ditmaal gezondigd", gaf hij toe. „Bidt tot de Here; de donderslagen Gods en de hagel zijn te erg. Dan zal ik u laten gaan, gij hoeft niet langer te blijven" (Ex. 9:27-28).

Mozes geloofde de Farao niet (vers 29-30), en hij had gelijk. Zo gauw de hemel weer helder werd en het ergste voorbij was, verhardde het hart van de Farao zich weer (vers 34-35).

Mozes ging terug naar de verwaande koning. Als de Farao weigerde zich te verootmoedigen, zouden er grote zwermen sprinkhanen komen om de restanten van de zwaar getroffen gewassen op het land te verslinden (Ex. 10:3-6).

De leiders en politici van Egypte waren ontzet. Wist de koning dan niet dat het land al geruïneerd was? Wat wilde hij toch? Maar de Farao was als sommige wereldleiders van tegenwoordig, die hun land liever ten onder zien gaan dan hun macht en hun fanatieke denkbeelden op te geven.

Toen Mozes eenmaal aan God gevraagd had de sprinkhanen te verwijderen, was de Farao net zo onbuigzaam als altijd. Zelfs een verscheidene dagen durende, dikke en blinde duisternis kon hem niet vermurwen. Aan het eind van deze plaag brak de Farao zelfs de onderhandelingen. Hij zei tegen Mozes dat hij moest verdwijnen en niet terug moest komen (vers 27-28).

Mozes ging weg, maar niet voor hij gewaarschuwd had voor een laatste, verschrikkelijke plaag — de dood van alle eerstgeborenen in Egypte. Toen zijn eens zo trotse en machtige land geruïneerd was en honderdduizenden van zijn mensen dood waren, beval de Farao de Israëlieten het land te verlaten.

Maar zelfs toen ze al wegtrokken, veranderde hij nogmaals van gedachte. Hij zette de Israëlieten na tot zijn leger uiteindelijk verdrong in de Rode Zee.

De Farao heeft zich nooit gewonnen gegeven! Hij wilde zich niet

onderwerpen aan de instructies van God. God heeft deze ongelooflijk koppige man verscheidene weken lang zijn gang laten gaan, omdat Hij had besloten hem te gebruiken om een voorbeeld te stellen (Ex. 9:16). De vleselijk gezinde geest staat vijandig tegenover God. Het gedrag van de Farao liet zien hoe vijandig de vleselijk gezinde geest kan zijn als zij de kans krijgt.

Maar een vleselijk gezinde, vijandige, niet-gelovende geest was niet iets dat exclusief aan de Farao toebehoorde. Het oude Israël bleek net zo hard en vijandig tegenover God en zijn levenswijze te staan als de Farao. De Rode Zee had zich nog nauwelijks achter hen gesloten toen ze al begonnen te klagen.

De daaropvolgende 40 jaar vormde een aaneengesloten verhaal van slechte denkwijzen, trouweloosheid, ongehoorzaamheid, koppigheid, opstandigheid, afgoderij, gemopper, gemor en ontevredenheid. Net als de Farao leerde Israël het nooit.

Bedenk dat God in zijn bemoeienissen met deze oude volken, de Israëlieten en de Egyptenaren, hun geen geestelijk behoud aanbood. Hij gebruikte hen ter lering, zodat zij aan wie geestelijk behoud is aangeboden, kunnen begrijpen en ervan kunnen leren.

Wij hebben de heilige Geest nodig

Deze gebeurtenissen laten zien dat een menselijke geest zonder de heilige Geest geen geestelijke lessen kan leren — geen opbouwende en positieve relatie met God kan hebben en zijn wil kan doen. Romeinen 8:8 maakt dit duidelijk: „Zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen."

Zonder de hulp van de heilige Geest kon de Farao zijn eigenzinnigheid en koppigheid niet overwinnen — zelfs niet al werd zijn land verwoest. Zonder de heilige Geest kon het oude Israël geen geloof en vertrouwen in God tonen. De Israëlieten waren koppig, eigenzinnig en hardnekkig van aard, en wilden hun eigen zin doen. Hun menselijke natuur heeft tot aan het eind overheerst.

Waar wij aan moeten denken, drieënehalf duizend jaar later, is dat wij precies hetzelfde kunnen zijn. De menselijke natuur is niet veran-

derd. Er ligt in ons allemaal een potentiële Farao of oude Israëliet besloten.

Paulus gaf in Hebréeën 3:7-8 de waarschuwing: „Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet, zoals bij de verbittering, ten dage van de verzoeking in de woestijn.”

Anders dan deze mensen hoeven wij, als we waarlijk bekeerd zijn, geen „hard hart” te hebben. God heeft ons toegang verschaft tot de heilige Geest, die ons hart kan verzachten.

Wij kunnen geestelijke lessen leren. Wanneer God ons terechtwijst, kan dat blijvend verschil maken. Wij kunnen beproevingen en hindernissen met vertrouwen tegemoet treden. Wij hoeven niet steeds weer dezelfde fouten te maken, zoals zij. Met de heilige Geest kunnen wij groeien. In plaats van ons te weer te stellen tegen Gods geboden, kunnen wij ze opvolgen.

Maar we kunnen dat alleen als we gebruikmaken van de heilige Geest. Als we die verliezen of verwaarlozen, zal ons hart zich weer verharderen — het wordt eens te meer potentieel net zo hard als dat van de Farao. Maar als we gebruikmaken van de Geest van God, kunnen we veranderen.

Twee mensen hebben zich onderscheiden

De geschiedenis van de Exodus en van Israël in de woestijn bevat niet veel voorbeelden van een goede houding. Ze vormt een nogal droevig verhaal van weerstand, gebrek aan visie en opstandigheid.

Maar twee mensen hebben zich onderscheiden: Jozua en Kaleb. Hun goede voorbeeld zou ook bestudeerd moeten worden.

Ongeveer 18 maanden na het vertrek uit Egypte was Israël gereed om het beloofde land in te trekken. Tegen die tijd had God de Israëlieten ruimschoots het bewijs gegeven dat met zijn hulp geen moeilijkheid onoverkomelijk is.

Voordat de massa van de Israëlieten het beloofde land binnentrok, stuurde Mozes Jozua, Kaleb en nog 10 anderen uit op verkenning. Na 40 dagen keerden zij terug, voor het grootste deel met negatieve berichten.

Ja, rapporteerden de meesten van de spionnen, Kanaän was een goed

land, vloeïende van melk en honig. Maar, gingen ze verder, je zou de hindernissen eens moeten zien! Vijandige stammen, versterkte steden — en als dat nog niet erg genoeg was, er waren ook nog reuzen in dat land! We kunnen het beter vergeten en teruggaan naar Egypte (Num. 13:27-29).

Toen nam Kaleb het woord. Zeker, er waren moeilijkheden, gaf hij toe, maar hadden zij niet geleerd dat met Gods hulp alle hindernissen overwonnen konden worden? En dus, drong hij aan, moesten zij verder gaan in vertrouwen en doen wat God hun gezegd had dat ze moesten doen, „want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren” (vers 30).

Maar een onjuiste opstelling had de overmacht. Daarom veroordeelde God deze ongelovige mensen tot 40 jaar van dakloos zwerven, weer om hun een les te leren. En van de menigte die uit Egypte getrokken was, werd het alleen aan Jozua en Kaleb toegestaan het beloofde land binnen te gaan.

Wat was er met Jozua en Kaleb dat hen anders maakte? Lees Numeri 14:24: „Doch omdat bij mijn knecht Kaleb een andere geest geweest is en hij Mij volkomen gevolgd heeft, zal Ik hem naar het land brengen.”

Kaleb en zijn vriend Jozua hadden een aantal dingen geleerd. Zij traden de moeilijkheden van overwinnen en Gods Werk doen tegemoet met een positieve, vertrouwende opstelling. Zij mochten Israël 40 jaar later Kanaän binnenleiden.

We merken dat Kaleb vele jaren later nog steeds deze positieve opstelling toonde in het doen wat God verwachtte.

Jozua leidde Israël het beloofde land binnen. God had Israël gezegd dat ze erin zouden slagen de Kanaänieten uit hun vestingen te verdrijven als ze op Hem zouden vertrouwen. Maar de Israëlieten vertrouwden niet volkomen op God, en er bleven veel geïsoleerde gebieden bestaan waarin de Kanaänieten weerstand boden. Een van deze gebieden was de berg Hebron, waar de Enakieten (reuzen) woonden in versterkte steden.

Het grootste deel van de Israëlieten gaf de hoop op om de berg nog ooit in bezit te nemen. Maar Kaleb niet. Hij ging Jozua opzoeken, hoe-

wel hij 85 jaar oud was.

„Ik ben thans nog even sterk als toen Mozes mij uitzond”, bracht Kaleb Jozua in herinnering (Joz. 14:11). „Geef mij daarom dit bergland, waarvan de Here te dien dage gesproken heeft, want gij zelf hebt toen gehoord, dat daar Enakieten zijn met grote, versterkte steden; wellicht zal de Here met mij zijn en zal ik hen verdrijven, zoals de Here gesproken heeft” (vers 12).

En Kaleb verdreef hen inderdaad. „Daarom is Hebron het erfdeel van Kaleb . . . omdat hij volkomen trouw gebleven is aan de Here, de God van Israël” (vers 14).

Het voorbeeld van Jozua en Kaleb laat zien dat God een positieve houding beloont. Als God werkt door middel van mensen, verwacht Hij dat ze de dingen die gedaan moeten worden op een constructieve manier benaderen — of het nu gaat om het verdrijven van Kanaänieten, het overwinnen van persoonlijke zonden of het bekendmaken van het Evangelie aan deze wereld.

Een positieve benadering

Al deze gebeurtenissen waren slechts een voorbeeld van nog grotere dingen die binnenkort zullen plaatsvinden. De intocht van de Israëlieten in het beloofde land is een type van onze intocht in het Koninkrijk van God. Het overwinnen van de stammen van Kanaän typeert de noodzaak om deze wereld en onze menselijke natuur te overwinnen.

Ook de fysieke „rustperiode” van de Israëlieten in het beloofde land van Kanaän is slechts een type (Hebr. 4). Het is de duizendjarige rust, uitgebeeld door de Sabbat, waar wij ons op moeten richten. Alleen het Koninkrijk van God kan rust brengen voor deze ellendige wereld.

Een rustperiode van wat? Niet van het werk — Christus komt terug naar de aarde om te werken. In het Koninkrijk van God zullen we kunnen uitrusten van ijdelheid, zelfzuchtigheid, hebzucht, negativisme, mislukking en frustratie.

Zij die het nauwst met Christus samenwerken in zijn regering moeten een voorbeeld stellen van nederige, opgewekte, aangename samenwer-
(Zie verder pagina 22)

GROOT IS DE NAAM VAN ONZE GOD

Gebruikt u Gods naam altijd met gepaste eerbied en respect? Hier zijn richtlijnen die iedereen zou moeten kennen en in praktijk brengen.

Selmer L. Hegvold

Iedereen wil leven — wil een gelukkig en opwindend leven vol uitdaging hier en nu, en de verzekering dat zo'n overvloedig leven zelfs na ons fysieke bestaan zal voortduren.

Hoe we een dergelijk leven moeten verkrijgen, was de vraag die de man bezighield die tot Jezus Christus kwam en vroeg: „Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?” (Matth. 19:16.)

Het officiële doel waarvoor Jezus op de aarde was, was opdat de mensen „leven hebben en overvloed” (Joh. 10:10). Hij antwoordde: „Wat vraagt gij Mij naar het goede? Eén is de Goede. Maar indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden” (Matth. 19:17).

Hier maakt Christus de weg bekend naar het gelukkige, vervullende leven dat iedereen zich wenst, de weg die echt zal leiden tot ieder goed resultaat dat de mens maar kan verlangen: de weg van het gehoorzamen van Gods geboden.

In de verzen 18 en 19 maakt Christus duidelijk over welke geboden Hij spreekt: „Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen . . .” Christus spreekt hier over de Tien Geboden.

De Tien Geboden van God liggen ten grondslag aan de weg die leidt naar het volle, overvloedige leven dat we nu kunnen genieten, terwijl we ons bekwamen voor het ware, eeuwige leven in het Koninkrijk van God.

Het Derde Gebod

Lees nog eens het derde van de Tien Geboden: „Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt” (Ex. 20:7; Deut. 5:11).

De naam van God heeft een diepe, wonderbaarlijke betekenis. Hoe deze naam gebruikt wordt in gebed, in het gesprek en tijdens de dagelijkse activiteiten is een zaak van groot belang voor het Wezen dat de Schepper en Heerser is van het gehele universum!

Gebed is een uiterst doelmatig middel waarmee we een gestadige, versterkende geestelijke groei kunnen verkrij-

gen van God. Oppervlakkige of ijdele gebeden kunnen vergeleken worden met telefoongesprekken die gevoerd worden over gebroken draden — er wordt niets mee bereikt.

Maar ook kan een oprecht, innig gebed nutteloos zijn als we Gods naam dag in dag uit oneerbiedig gebezigd hebben.

Zijn onze goedbedoelde gebeden onbeantwoord gebleven? Is dit een oorzaak voor een gebrek aan zegeningen, welvaart en geestelijke groei in ons leven? Tenzij we Gods hemelse troon benaderen met groot ontzag en nederigheid, bidden we misschien wel tevergeefs.

En zijn ontzag, eerbied en nederigheid voor God en zijn naam alleen bestemd voor gebed? Hoe staat het met de rest van de dag — de rest van de week — de rest van ons leven?

Het voorbeeld van Christus

Christus was een volmaakt, levend voorbeeld voor zijn discipelen. Zij keken en luisterden naar Hem en moeten grote gebreken in zichzelf zijn gaan ontdekken.

Hoe meer ze keken naar de levens-

wijze van hun Meester — zijn nederigheid onder de mensen die Hij onderwees en genas, en vooral zijn benadering van God in gebed — hoe beter ze beseften hoe onbetekenend de mechanische gebeden van de invloedrijke religieuze leiders van hun tijd waren.

Toen deze overtuiging bij hen groeide, gaven ze uiting aan hun frustratie tegenover Jezus. Een van zijn discipelen zeide tot Hem: „Here, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft” (Lukas 11:1). En Jezus begon hun de beginselen van het gebed te leren, waarover we nu in de Bijbel kunnen lezen.

Maar let op het belang dat Christus aan Gods naam gaf: „Hij zeide tot hen: Wanneer gij bidt, zegt: Vader, uw naam worde geheiligd” (vers 2).

Het eerste dat we in een gebed moeten doen, is uiting geven aan ons ontzag en respect voor de grote God tot wie we bidden. Gods naam is zo groot dat we hem in onze gedachten moeten heiligen als we bidden.

Kunnen wij de allesoverheersende glorie van God begrijpen, zijn majesteit en zijn onbeperkte macht? Tenzij we begrijpen hoe groot onze Verlosser is, de Zoon van God de Vader in de hemel, is de verlossing die we zoeken in gevaar en kunnen we Jezus Christus zelf schande aandoen.

Mozes en de brandende braamstruik

Zelfs de grond is heilig wanneer de heilige persoon van God zich daarop bevindt. God is zo heilig dat geen enkele mens Hem aan kan kijken en kan blijven leven (Ex. 33:20).

Toen de verbaasde Mozes een braamstruik zag branden die echter niet door het vuur verteerd werd, wilde hij erheen gaan om hem nader te bekijken. Maar toen sprak een machtige stem hem toe: „Mozes, Mozes! En hij antwoordde: Hier ben ik. Daarop zeide Hij: Kom niet dichterbij: doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond. Voorts zeide Hij: Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob. Toen verborg Mozes zijn gelaat, want hij vreesde God te aanschouwen” (Ex. 3:4-6).

Alles aan God is heilig — zijn Per-

soon, zijn Woord en elk van de verschillende namen waarmee Hij zich verkiest te beschrijven. We moeten net als Mozes ontzag hebben voor God en voor hetgeen tot Hem behoort.

Koning David verheerlijkte God voortdurend door Gods geboden te

zelf mag pleiten en zeggen dat hij er geen kwaad mee bedoelde enz., als hij op een van de bovenstaande manieren of op enige andere wijze de naam van God ijdel gebruikt, zal God hem niet onschuldig houden — Hij zal hem schuldig verklaren en hem ervoor

„Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt” (Ex. 20:7).

prijzen (Ps. 119:97), en hij begreep hoe bijzonder Gods naam is: „Heilig en geducht is zijn naam. De vreze des Heren is het begin der wijsheid, een goed inzicht hebben allen die ze [de geboden] betrachten” (Ps. 111:9-10). David was bevreesd om Gods naam ijdel te gebruiken.

Lees eens hoe Adam Clarke het belang van het Derde Gebod beschrijft in zijn Bijbelcommentaar:

„Dit voorschrift verbiedt niet alleen alle valse eden, maar ook alle gewone eden waarin de naam van God gebruikt wordt of waarin men een beroep op Hem doet als getuige van de waarheid.

„Het verbiedt ook noodzakelijkerwijze elke lichtzinnige of oneerbiedige vermelding van God of van zijn eigenschappen . . . ieder gebed, iedere uitroep enz. die niet gepaard gaat met diepe eerbied en de ware, deugdzame geest wordt hier eveneens veroordeeld.

„In hoeveel duizenden gevallen wordt dit gebod niet overtreden in de gebeden, hetzij gelezen of onvoorbereid, van onbedachtzame, stoutmoedige en aanmatigende aanbidders! En hoe weinig mensen zijn er die het niet overtreden, zowel in hun publieke als in hun persoonlijke godsdienst oefeningen! . . .

„Wat de persoon zelf ook mag denken of hopen, hoe hij ook voor zich-

straffen” (*Clarke's Commentary*, Vol. I, p. 404).

Gods naam is eerwaardig

Het eerste bijbelverslag dat we van God hebben, wordt niet gevonden in Genesis, zoals veel mensen zouden kunnen veronderstellen. Het is opgetekend in het Evangelie van Johannes.

Let op de namen van God waartoe Johannes geïnspireerd werd: „In den beginne was het *Woord* en het *Woord* was bij *God* en het *Woord* was *God*. Dit was in den beginne bij *God*. Alle dingen zijn door het *Woord* geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het *Woord* was leven en het leven was het licht der mensen . . . Het *Woord* is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des *Vaders*, vol van genade en waarheid” (Joh. 1:1-4, 14).

In de oorspronkelijke griekse versie was „het *Woord*” *Logos*, wat „Woordvoerder” betekent. Het *Woord*, niemand anders dan Jezus Christus, was de eniggeborene van „de *Vader*” (God).

Op geen enkele plaats noemt de Bijbel andere grote, heersende personages van gelijke rang als de *Logos* en de *Vader*. Slechts deze twee. En Christus heeft gezegd dat deze twee één zijn, twee in een, die Gods Gezin

vormen waarin wij geboren kunnen worden (Joh. 17:20-21).

De naam van de Vader is heilig en geducht (Ps. 111:9). Om deze reden zou niemand „Vader” genoemd mogen worden in religieuze zin. Zoals Christus gebood: „En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is” (Matth. 23:9).

Zo zou ook niemand de titel „eerwaarde” aan moeten nemen. Alleen God is eerwaardig. Alleen zijn naam is eer waard. Het gebruik van de titel „eerwaarde” op enige andere manier is een overtreding van het Derde Gebod door het ijdel gebruiken van een van de namen van God. De ware dienaren van God doen dat niet.

Aan de andere kant bouwen sommigen hele religies rond bepaalde „heilige” namen voor God. Zij houden vol dat de verlossing zelf gebaseerd is op bepaalde termen voor God of een bepaalde uitspraak van Gods naam. Dit uiterste is net zo verkeerd als het gewone, duidelijke misbruiken van Gods namen.

Uw voorbeeld aan anderen

God voorspelt dat wij een echte worsteling zullen moeten doormaken om onszelf te overwinnen en op zijn manier te leven (Matth. 7:13-14).

Het leven is veel te moeilijk om er tegen opgewassen te zijn als we ver van God staan. Wij hebben al vroeg in ons christelijke leven ontdekt hoeveel beter alles gaat als we ons eerst in oprecht gebed tot God wenden.

Als wij ons best doen om de taal die wij gebruiken in onze gesprekken en in onze gebeden tot God te beheersen en het vermijden om enige term die betrekking heeft op God of op iets van Hem oneerbiedig te gebruiken, hoe zullen wij God dan behagen!

Als we echt bekeerd zijn, zijn we leden van de Kerk van God, die genoemd wordt naar Gods naam. Op twaalf plaatsen in het Nieuwe Testament wordt Gods Kerk geïdentificeerd door de naam *de Kerk van God*, en Christus bad: „Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij” (Joh. 17:11).

Ons voorbeeld als dienaren van God wordt voortdurend geobserveerd door de mensen om ons heen. Hoe

goed doorstaan wij deze dagelijkse inspectie? Kan een christen zijn goddelijke roeping bezoedelen door het gebruik van grove of ruwe uitlatingen, zelfs als deze uitlatingen niet direct Gods naam belasteren? Ongekuist taalgebruik, sportkreten en „schuttingwoorden” zijn niet betaamelijk voor een dienaar van God.

Het gebruik van zulke taal doet de Kerk schande aan. Toch hebben velen zulke termen in hun gewone taalgebruik laten sluipen. Laten we onszelf niet voor de gek houden — we bevinden ons niet stevig binnen het lichaam van Christus als we ons taalgebruik niet beheersen.

Zoals Paulus schreef: „Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen” (Ef. 4:29). Elk slecht voorbeeld dat wij geven verlaagt de mening die anderen hebben van de Kerk van God, en daardoor van de naam van God.

Hoe staat het met zweren?

Het gewone, duidelijke misbruiken van Gods naam is voor ware christenen duidelijk te onderkennen en wordt nauwgezet door hen vermeden. We zouden net zoveel moeite moeten doen om verkeerde woorden en uitdrukkingen die gebruikt worden ter vervanging van Gods naam te verwijderen uit onze gesprekken en gedachten, hoewel deze termen misschien moeilijker te herkennen zijn.

Sommigen zijn misschien van mening dat bepaalde spontane gevoelsuitingen of het gebruik van bloemrijke taal geen kwaad doen. Maar God laat zich niet om de tuin leiden door bedekt woordgebruik. In zulke uitlatingen worden Gods namen eenvoudig achteloos gebruikt — „ijdel”, nutteloos.

Luister naar het praktische advies dat Christus zijn volgelingen gaf over zweren: „Maar Ik zeg u, in het geheel niet te zweren: bij de hemel niet, omdat hij de troon van God is; bij de aarde niet, omdat zij de voetbank zijner voeten is; bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote Koning is; ook bij uw hoofd zult gij niet zweren, omdat gij niet één haar wit kunt maken of zwart. Laat het ja, dat gij zegt, ja zijn, en het neen, neen;

wat daar bovenuit gaat, is uit den boze” (Matth. 5:34-37).

Een eenvoudig ja of nee zou voldoende moeten zijn om een bevestiging of ontkenning te geven. Veel mensen hebben helaas een beperkte woordenschat en zijn snel geneigd om verschillende termen te gebruiken om het gesprek gaande te houden — woorden of uitdrukkingen zonder betekenis, volkstaal of godslasterlijke taal — om hun uitlatingen compleet te laten klinken. We zijn eenvoudig niet genoeg bedreven in de taal om in staat te zijn gepaste, betekenisvolle en doelmatige uitdrukkingen te gebruiken, zodat we terugvallen op zwakke termen die in veel gevallen het ongenoegen van onze God opwekken.

Ons verlangen om God te behagen zou een sterke drijfveer moeten zijn om onze woordenschat uit te breiden en onze persoonlijke bedrevenheid in de taal te vergroten. Dit wil niet zeggen dat we moeten proberen om grote, gecompliceerde woorden te gebruiken of slimmer te lijken dan iedere ander, maar dat we moeten leren ons duidelijk en doelmatig uit te drukken zonder termen te gebruiken waar God aanstoet aan neemt.

Gebruik Gods naam goed

Wanneer we ons realiseren hoe groot God is en hoe volkomen Gods geboden ieder aspect van een succesvol leven in deze tijd dekken, kunnen we de enorme uitwerking van het Derde Gebod onderkennen. Dit derde punt in Gods wonderbaarlijke Tien Geboden wijst duidelijk op een dringende noodzaak om God, en vooral zijn naam, eerbied te betonen en te eren in alles wat we zeggen, doen en denken.

Wanneer we dat doen — wanneer we God tegemoet treden in volkomen overeenstemming met het derde van de grote geboden van God — zullen we ondervinden dat dit enorme resultaten oplevert. Wanneer we met ons hele hart gehoorzaam zijn aan deze wet en Gods andere wetten, zullen we de machtige, fundamentele sleutels ontdek hebben tot een gelukkig en overvloedig leven, nu en in de toekomst.

Laten we ernaar streven om onze tong in bedwang te houden en aan de bemoedigende woorden van Christus denken: „En Ik weet, dat zijn gebod eeuwig leven is” (Joh. 12:50)! □

U bent geboren om te heersen!

Samengesteld door Richard H. Sedliacik

In onze eerdere studie hebben we het verbazingwekkende feit ontdekt dat God bezig is zijn Gezin uit te breiden — dat God zich werkelijk voortplant door middel van mensen.

Hoe brengt God deze wonderbaarlijke prestatie nu precies tot stand? Wanneer kunnen wij letterlijk leden worden van zijn Gezin? Hoe is het om een geestelijk lichaam te hebben? En wat zult u in de eeuwigheid, als lid van Gods Gezin, doen? Deze opwindende studie openbaart de verrassende antwoorden.

Zoals wij in de voorgaande studie hebben geleerd, geeft de menselijke voortplanting een beeld van het proces waardoor God zichzelf voortplant. Bedenk dat Jezus tegen Nicodemus gezegd heeft dat we „wederom geboren” moeten worden om lid van Gods Gezin te worden (Joh. 3:3-8).

Sinds Adam en Eva is iedere mens begonnen als een minuscule eicel, ter grootte van een speldepunt, die geproduceerd is in het lichaam van zijn of haar moeder. Maar als de eicel niet wordt bevrucht door de leven gevende zaadcel van de menselijke vader, gaat de eicel na korte tijd dood. Een menselijk leven kan alleen een aanvang nemen wanneer een zaadcel de eicel binnendringt.

Geestelijk gesproken is iedere menselijke geest als een eicel. Ieder van ons werd incompleet geboren en is slechts in staat om korte tijd te leven. Wij zijn zó gemaakt dat we het binnendringende geestelijke leven van de heilige Geest van God nodig hebben in onze geest, opdat we geestelijk kunnen gaan groeien alvorens geboren te worden uit de Geest en eeuwig te leven.

1. Zijn ware christenen tijdens dit sterfelijke leven al kinderen van God? 1 Joh. 3:1-2. Hebben zij dus het Koninkrijk van God geërfd, of zijn zij slechts de „erfgenamen” daarvan? Rom. 8:14-17.

We merken op dat christenen, hoewel ze nu de kinderen van God zijn, slechts erfgenamen zijn — degenen die in de toekomst samen met Jezus Christus de glorie van Gods Gezin zullen erven. Waarom slechts erfgenamen? Omdat ze nu nog slechts door de Geest *verwekte* kinderen zijn.

Pas als zij uit God worden *geboren*, worden zij leden van Gods Gezin.

2. Moet het door de Geest verwekte kind van God geestelijk groeien voordat het uit God geboren wordt, net als een pasverwekte mens lichamenlijk moet groeien in de baarmoeder van zijn moeder tot hij geboren wordt? 2 Petr. 3:18; 1 Petr. 2:1-2.

Nadat God de Vader iemand verwekt heeft door zijn geestelijke leven te schenken aan de geest van die persoon (na oprechte bekering van zonde en de doop door het water), moet die persoon gaan groeien in goddelijk karakter. Deze groei wordt bereikt door bijbelstudie, bidden en leven volgens Gods weg door gehoorzaamheid aan Hem.

Zo zijn alle door de Geest verwekte christenen de ongeboren kinderen van God de Vader, in dezelfde zin als een ongeboren menselijke foetus het kind is van zijn menselijke ouders.

3. Wanneer zal de geestelijke geboorte van de christenen plaatsvinden? 1 Kor. 15:50-53. Wanneer zal de opstanding een feit worden? 1 Thess. 4:15-17. Zullen zij die zo tot opstanding gewekt worden op God lijken? Ps. 17:15. Waaruit bestaat God? Joh. 4:24. Zullen christenen geest worden bij de opstanding? 1 Kor. 15:42-49. Vergelijk dit met 1 Joh. 3:2 en Filipp. 3:20-21.

Wanneer Jezus Christus naar de aarde terugkeert zullen de door de Geest verwekte zonen van God die door de eeuwen heen gestorven zijn tot leven worden gewekt, en zij die nog steeds leven zullen onmiddellijk in geestelijke wezens worden veranderd. Op dat moment zullen ze „wederom geboren” worden als leden van Gods eigen gezin. En dan zal eeuwig leven inherent zijn aan Gods nakomelingen — net als aan Jezus Christus, hun oudste broer.

4. Waarmee vergeleek Jezus iemand die uit de Geest geboren is? Joh. 3:8.

Wanneer u „wederom geboren” bent, geboren uit de Geest van God, zult u voor sterfelijke ogen onzichtbaar zijn, tenzij u zich wilt manifesteren. De uitwerking van de wind is gemakkelijk te zien, maar de wind zelf kan men niet zien.

5. Was Jezus na zijn opstanding, met zijn uit

MINISTUDIE

geest bestaande lichaam, in staat om plotseling te verschijnen en te verdwijnen? Lukas 24:36-37. Was Hij in staat om door muren te gaan? Joh. 20:19, 26. Kan iemand die uit geest bestaat de gedaante aannemen van sterfelijk vlees en bot als dat noodzakelijk is, en zelfs eten als hij dat wil? Lukas 24:38-43.

6. Is een geestelijk lichaam in staat om sneller dan het licht door de ruimte te reizen? Vergelijk Joh. 20:17, 19-20 met Matth. 28:9. Eerder op de dag stond Christus niet toe dat zijn discipelen Hem aanraakten, omdat Hij nog niet naar de hemel was geweest. Maar later op die dag stond Hij het hun wel toe. Christus reisde naar de Vader in de hemel en keerde nog diezelfde dag terug naar de aarde.

„De waarheid is vreemder dan fictie”, zegt men wel. De wonderbaarlijke, opwindende waarheid over ons ontzaglijke potentieel, zoals dit in de Bijbel wordt geopenbaard, doet ieder science-fiction boek dat wij zouden kunnen lezen onbeduidend schijnen!

7. Werd Jezus na zijn opstanding opnieuw „verheerlijkt”? Joh. 17:4-5; Hebr. 2:9. Had Hij eerder zijn discipelen een voorbijgaande glimp laten zien van deze verheerlijkte toestand? Matth. 17:1-2. Hoe verschijnt het verheerlijkte lichaam van Christus nu? Openb. 1:13-16.

„Verheerlijkt” worden wil zeggen grote macht en schittering krijgen. Jezus Christus had net zo'n glansrijk, machtig geestelijk lichaam als zijn Vader voordat Hij mens werd. Na zijn opstanding werden Hem dezelfde macht en heerlijkheid gegeven. Het gezicht van Christus en zijn machtige geestelijke lichaam stralen nu licht uit als de zon in al haar glorie, met ogen die schijnen als vuurvlammen.

8. Zal God bij de opstanding ook al zijn door de Geest verwekte kinderen verheerlijken door hun dezelfde grote macht en heerlijkheid te schenken? Rom. 8:17; Kol. 3:4; Dan. 12:2-3.

De uiteindelijke glorie die de door de Geest verwekte kinderen van God bij de opstanding zullen ontvangen, zal zo groot zijn dat deze hen zal doen stralen als schitterende sterren. Maar dat is slechts een deel van wat God in petto heeft voor hen die met Hem samenwerken door het ontwikkelen van Gods eigen karakter terwijl ze nog mensen zijn.

9. Wat zullen de zonen van God gaan doen nadat zij deel zijn geworden van zijn geestelijke Gezin? Openb. 3:21; 2:26; 5:10; 20:4-6.

Het Koninkrijk van God is een regerend gezin. En zij die deel worden van dat Gezin zijn voorbeschikt om samen met Jezus Christus 1000 jaar

lang over de aarde te heersen. Zij zullen koningen en priesters worden, die heersen en onderwijzen in het over de wereld heersende Koninkrijk van God!

Miljarden mensen zullen gedurende deze periode moeten leren op Gods manier te leven en uiteindelijk geboren worden in zijn regerende Gezin. Dan, na het Millennium, zal een nog veel groter aantal mensen dat gestorven is zonder iets te weten van de levenswijze van God, opstaan uit de dood en de gelegenheid krijgen om zonen van God te worden. Deze periode van „het oordeel” (Openb. 20:11-13) zal, klaarblijkelijk, 100 jaar duren (Jes. 65:20). Deze laatste groep van miljarden mensen zal bij het geestelijke Gezin van God gevoegd worden bij de voleinding van Gods plan voor de fysieke mensheid.

Er is geschat dat er zo'n 40 miljard mensen geleefd hebben vanaf de tijd van Adam tot aan dit ogenblik. Het zal moeilijk zijn om een nauwkeurige schatting te maken van het aantal mensen dat nog geboren zal worden en dat uiteindelijk het Koninkrijk van God zal binnengaan gedurende het Millennium en de periode van het oordeel van de Grote Witte Troon. Het zullen er echter ongetwijfeld vele miljoenen zijn.

Maar laten we aannemen dat er uiteindelijk 200.000.000.000 (200 miljard) mensen geboren worden in het Gezin van God. Daar God altijd aan het werk is met het scheppen en onderhouden van wat Hij geschapen heeft (Joh. 5:17), is Hij er zich van bewust dat zijn zonen niet gelukkig kunnen zijn als ze niet kunnen werken en produceren. En wat zou deze ongelooflijk grote Familie van goddelijke wezens nu voor eeuwig bezig kunnen houden?

10. Hoe groot is precies het gezag dat Jezus Christus al geërfd heeft? Hebr. 1:1-2; Matth. 28:18. Zullen zij die in Gods Gezin geboren worden in die erfenis delen als mede-eigenaars en mede-heersers met Christus? Rom. 8:16-17; Openb. 21:7. En leert de Bijbel dat de heerschappij van God zich voor eeuwig zal blijven uitbreiden? Jes. 9:5-6; Openb. 22:5.

De Engelse Moffatt-bijbelvertaling geeft „alle dingen” in Hebreeën 1:2 weer als „het universum”; de vertaling volgens Petrus Canisius „al zijn bezit”. Hoe ongelooflijk het ook mag klinken, uw uiteindelijke potentieel en het potentieel van ieder menselijk wezen is de mede-heerschappij over het universum, samen met Jezus Christus en God de Vader!

Maar is er werkelijk genoeg „daarboven” om
(Zie verder pagina 16)

KERKNIEUWS

OUDERE GEMEENTELEDEN BEZITTEN EEN SCHAT VAN KENNIS

Dexter H. Faulkner

Salomo schreef: „De wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid, en verkrijg verstand met al uw bezitting [uit alle macht]” (Spr. 4:7, *Statenvert.*).

Weet u wat in Gods Kerk een der bronnen van nuttige, praktische wijsheid is die het meest over het hoofd wordt gezien?

De Bijbel zegt ons: „In de stokouden is de wijsheid, en in de langheid der dagen het verstand” (Job 12:12, *id.*).

Als hulp om deze schat van wijsheid aan te boren publiceren wij hier de eerste van een serie artikelen die op de oudere mensen betrekking hebben.

Toen de schrijvers van deze artikelen zich in dit onderwerp begonnen te verdiepen en dienaren en gemeenteleden interviewden, werden zij voortdurend verrast door en raakten steeds meer geïnteresseerd in de diepte ervan.

In de eerste plaats werd getracht uit te vinden wie met „ouderen” worden bedoeld. Sommigen vonden het etiket „oudere burgers” vernederend. Anderen wilden niet graag „bejaard” worden genoemd. Weer anderen meenden dat ieder woord dat wordt gebruikt om „oude mensen” te omschrijven onnauwkeurig is. We besloten daarom alle woorden door elkaar te gebruiken.

Wij hopen dat niemand door enige benaming zal worden gekwetst. Wij

zijn het eens met evangelist Joseph Tkach, dat de oudere mensen in Gods Kerk geen afzonderlijke groep zijn. Gemeenteleden zijn gemeenteleden, of zij nu oud of jong zijn.

En dat is de belangrijkste kracht van deze artikelen.

Wij beginnen met een artikel van de heer Armstrong dat enkele jaren geleden in *The PLAIN TRUTH/De ECHTE WAARHEID* is verschenen.

Er zijn door de staf vele boeken en artikelen over oudere mensen bestudeerd. Wij waren aanwezig bij bijbelstudies voor ouderen en wij interviewden een aantal dienaren, onder wie de evangelisten Joseph Tkach en Herman L. Hoeh. Wij spraken met oudere gemeenteleden uit verschillende delen van de wereld, variërend van Sri Lanka tot Engeland, over hun bevindingen.

Eén aspect dat de heer Tkach in een vraaggesprek belichtte kwam steeds opnieuw naar voren. Verschillende dienaren noemden dit een bekeringstest.

Het betreft een principe dat wordt geopenbaard in Jakobus 1:27: „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.”

Carn Catherwood, regionaal directeur van Gods Werk in de Italiaanse gebieden, stelde de studenten op de colleges over christelijk leiderschap altijd de vraag: „Wanneer hebt u voor het laatst een weduwe of wees bezocht?”

De heer Tkach merkte op dat het vaak op zich al een hele beproeving is weduwe of wees te zijn. Voeg daarbij financiële of gezondheidsproblemen en u hebt een werkelijk zware beproeving.

God verwacht dat gemeenteleden elkaar helpen: „Verdraagt elkaanders moeilijkheden; zó zult gij de wet van Christus vervullen” (Gal. 6:2). Zie tevens Titus 3:14 en Lukas 10:25-37.

Hoe kunnen wij hulp verlenen? Ten eerste, door onze oudere medeleiden te leren kennen en uit te vinden wat hun behoeften zijn. Stuif echter niet op een oudere dame af met de mededeling: „Ik zal u eens gaan helpen.”

Toon respect voor de waardigheid van de ouderen — aan een aalmoes hebben zij geen behoefte.

Denk eraan dat een ouder iemand met een reeks decennia of zelfs een eeuw achter zich een grote hoeveelheid advies ter beschikking heeft die voor u zeer nuttig zou kunnen zijn. Ik wou dat ik vijf cent kreeg voor iedere keer dat ik familie- en huwelijksproblemen zag die opgelost hadden kunnen worden door er met een grootvader of grootmoeder over te spreken.

Als iemand kan terugblikken op zeven, acht of negen decennia weet hij of zij deze problemen meestal in het juiste perspectief te plaatsen.

Nadat u de oudere leden van uw gemeente hebt leren kennen, tracht dan aan hun behoeften tegemoet te komen. Dit is de essentie van de levenswijze van geven, en als deze wordt toegepast komt dat beide partijen ten goede.

Kent u een oudere man die niet zo graag voor zichzelf kookt? Nodig hem dan uit voor het avondeten. Kent u een oudere vrouw die elk jaar groente uit haar eigen tuin zou willen hebben, maar er wegens artritis niet zelf voor kan zorgen? Bied dan uw diensten aan.

De heer Tkach wees op nog een

belangrijke dienstverlening. Een van de grootste problemen van oudere mensen is vervoer. Wegens fysieke, financiële of andere redenen zijn veel oudere gemeenteleden niet meer in staat voor hun eigen vervoer te zorgen.

Dit betekent dat zij problemen hebben om op de dienst te komen, om boodschappen te doen, of gewoon om er eens uit te kunnen als het hun binnen te benauwd wordt.

Heel veel weduwen of ouderen zijn zeer opgelucht als zij een telefoontje krijgen van een van hun medeleden die vraagt: „Ik ga boodschappen doen. Wilt u mee of kan ik iets voor u halen?” Of hoeveel ouderen, die ver van hun familie wonen, zouden het niet leuk vinden om eens te worden uitgenodigd naar een film, een museum of een concert?

Zijn er dergelijke mensen in uw gemeente? Vast en zeker wel. En ik hoop dat deze artikelen u zullen motiveren er iets aan te doen. □

DE GROEIENDE TRAGEDIE VAN DE WESTERSE WERELD: OUD WORDEN VOOR ONZE TIJD

Herbert W. Armstrong

Miljoenen mensen geloven in een mythe, die een van de grootste tragedies van de moderne beschaving heeft tweegebracht.

Ik zag op een dag in Miami hiervan een jammerlijk voorbeeld. Een paar mensen van mijn reisploeg besloten een rit langs Miami Beach te maken. We staken over bij de zuidpunt en reden toen naar het noorden door de streek van de luxe hotels. Maar van de zuidpunt naar boven rijdend kwamen

wij eerst door een streek met goedkope pensions voor gepensioneerden.

Toen we langzaam voorbijreden, werd onze aandacht getrokken door de vele gepensioneerde „bejaarden” — waarschijnlijk tussen de 60 en 70 — die hun tijd op de waranda's met niets doen doorbrachten. Het was de moedeloze en verslagen uitdrukking op hun gezicht zonder hoop, die onze aandacht trok en ons met ontsteltenis vervulde. Ze hadden kennelijk niets om naar uit te zien. Er lag alleen maar een vermoeide, ongeïnteresseerde, starre uitdrukking zonder hoop op hun gezicht, terwijl zij hun bestaande zaten te rekken tot eindelijk de dood hen zou verlossen van een hopeloze eentonigheid.

Ik moest me wel afvragen: *waarom* geloven mensen in een mythe, die hen berooft van een van de gelukkigste perioden van hun leven?

Waarom geloven miljoenen in een mythe, die hen oud maakt voor hun tijd — en hen van hun bruikbaarheid, energie, levendige belangstelling in het leven en ware vervulling berooft?

Ik herinner mij de tijd, dat ik nog een opgroeiende jongen was. Mijn twee grootvaders waren overleden, maar mijn grootmoeders, de één achter in de 50, de ander voor in de zestig, leefden nog. Niet dat mijn voorouders jong zijn gestorven. Ik herinner mij, toen ik tussen de 3 en 5 jaar oud was, een overgrootvader van in de 90 en een oudoom, die ook in de 90 was. Mijn moeder werd 95½ en zij had broers en zusters, die achter in de 80 en 90 zijn geworden.

Maar mijn grootmoeders veranderden, nadat ze 50 of 55 jaar werden, hun manier van kleden en begonnen zich als „oude mensen” te kleden. Het lijkt mij, dat het een gewoonte is geworden te denken, dat men „oud wordt”. Ik heb opgemerkt, dat vele jonge mannen, als ze ongeveer 25 jaar zijn, een veranderde persoonlijkheid beginnen aan te kweken en een gelaatsuitdrukking en manier van spreken aannemen van iemand, die „meer volwassen” is. Achter in de 40 en 50 schijnen ze te vinden, dat ze

moeten spreken, er uitzien en doen, zoals ze denken dat mensen van „middelbare leeftijd” er behoren uit te zien. En rond de 60 schijnen ze te vinden, dat ze nu „oud” geworden zijn. Ze schijnen te vinden, dat hun bruikbaarheid nu voorbij is en dat ze „gepensionerd” dienen te worden.

Dit gevoel is zo algemeen verbreid, dat vele maatschappijen hun pensioeneringsschema's hebben afgesteld op de leeftijd van 60 of 65 jaar. Sommige regeringen hebben het zelfs verplicht gesteld op 60- of 65-jarige leeftijd met pensioen te gaan.

Toch heb ik deze levensopvatting nooit helemaal kunnen begrijpen. Ik heb de „middelbare leeftijd” nooit bereikt, ten minste niet bewust — niet met mijn verstand en manier van denken en doen. Nu ik 84 ben, maak ik graag het grapje, dat ik „37 ben en tegen de 36 loop”. Ik heb het eenvoudig te druk om te denken aan „oud worden” of „met pensioen gaan”.

Een van onze employés kwam naar me toe toen hij 55 was. Hij wilde ermee stoppen. Inderdaad had hij al 25 of 30 jaar op onze loonlijst gestaan. Hij was gescheiden en hertrouwd met een weduwe, die een reiscaravan en een bescheiden inkomen had.

„We kunnen zeer goedkoop reizen” zei hij, „en ik wil gaan reizen en iets van de Verenigde Staten zien, voordat ik voor mijn Schepper kom te staan.” Hij was met zijn verstand al „oud geworden”. „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij”, zegt Salomo.

Er is pas een boek van de pers, *Love in the Later Years*, geschreven door de gerontologen Dr. James A. Peterson en Dr. Barbara Payne. Het boek brengt verslag uit van onderzoeken naar een van de meest zinloze, groeiende tragedies van de Westerse wereld en het citeert enige verbazingwekkende statistieken, waarvan de meeste mensen, naar ik aanneem, geen weet hebben.

Er wordt bij voorbeeld vermeld, dat nog maar 70 jaar geleden de gemiddelde leeftijd slechts 47 jaar was. Weinig huwelijken konden voortduren totdat

alle kinderen volwassen geworden waren en het ouderlijk huis verlaten hadden. De meeste huwelijken duurden slechts tot de middelbare leeftijd en eindigden gewoonlijk door de dood van een der partners. Voor het eerst, ten minste in de moderne geschiedenis, duren vele huwelijken tot wat „de oude dag” genoemd wordt — 60 jaar en ouder.

Dergelijke feiten schokken mij als ik bedenk hoe mijn huwelijk, op precies 3½ maand na, 50 jaar voortduurde en ik de „vrouw mijner jeugd” nog steeds als „jong” beschouwde, hoewel zij stierf op de leeftijd van 75½ jaar. Voor mij was ze nog pas 25. (We waren beiden 25 toen we trouwden.) En ik heb haar in feite deze laatste 9 jaar meer nodig gehad, dan toen ze nog leefde — hoewel ik nooit deze nieuwe en huidige dimensie van „de grote opdracht” had kunnen volvoeren — want zij zou nooit bestand geweest zijn tegen de harde beproeving van het reizen die ik nu moet ondergaan. Evenmin trouwens als elke andere vrouw van die leeftijd. En ik zou haar nooit alleen thuis gelaten hebben; en nu ben ik driekwart van de tijd weg.

Maar om terug te komen op enige belangrijke feiten, die in dit nieuwe boek aan het licht worden gebracht. Een ander nieuw aspect — volgens de deskundigen — is dat het aantal echtscheidingen onder mensen van 45 tot 60 jaar snel toeneemt.

En dit is een factor, die een nieuwe en groeiende tragedie in de VS en ongetwijfeld ook in vele andere landen veroorzaakt.

Deze tragedie is het feit, dat 11½ miljoen mensen van boven de 55 jaar alleenstaan: weduwen, weduwnaars en mensen, die gescheiden zijn — plus een naar verhouding klein aantal mensen, dat nooit getrouwd geweest is.

Dat is ongeveer een derde van de gehele Amerikaanse bevolking van boven de 55!

In maart 1971 waren er in de VS 11.000.000 echtparen ofwel ongeveer 22 miljoen mensen van boven de 55 die gehuwd waren. Maar half zoveel mensen van boven de 55, ongeveer 11½

miljoen, waren ongehuwd en *alleenstaand*. Hiervan waren er op elke alleenstaande man vier alleenstaande vrouwen van boven de 55. Er waren ongeveer 8.300.000 weduwen, 1.700.000 weduwnaars en ongeveer 1.000.000 alleenstaande vrouwen, die gescheiden waren en een half miljoen mannen, die alleen stonden door een scheiding.

God zei: „Het is *niet goed*, dat de mens alleen zij.” De vrouw was nog niet geschapen. Het was juist om die reden — dat het *niet goed* was om alleen te zijn — dat God de *vrouw* schiep. Als het niet goed is dat een man alleen is, geldt dat ook voor een vrouw.

De enorme omvang van deze *tragedie* wordt des te duidelijker, als we bedenken, dat dit een verergerende toestand is. Het boek van Peterson en Payne constateert, dat binnen een twintigtal jaren de *helft* van de totale Amerikaanse bevolking boven de 50 zal zijn.

Juist om die reden, zegt hij, is het zeer belangrijk, dat de mythe over „de oude dag” aan het licht gebracht en als populaire opvatting uitgeroeid wordt. Het is, zo zegt hij, een mythe die het leven van mensen boven de 55 *verwoest*.

Het boek wijst erop, dat elk menselijk wezen — of het nu mannelijk of vrouwelijk is — *behoefte heeft* aan liefde en genegenheid. En dit geldt ook voor zuigelingen die behoefte hebben aan en gedijen op de genegenheid en liefde, die door hun ouders worden betoond. Opgroeiende kinderen hebben niet alleen behoefte aan kameraadschap, leiding (en aan met wijsheid toegepaste discipline), maar ook aan liefde en genegenheid van de ouders. Niemand betwijfelt de behoefte aan romantiek, die men zeker najaagt rond het begin en midden van de twintig. Kameraadschap, met uitingen van genegenheid en liefde, zijn zelfs noodzakelijk als emotioneel en geestelijk voedsel, door het hele huwelijk heen — dat ideaal gesproken het hele leven stand moet houden, ongeacht de leeftijd.

„De grote mythe”, zoals ik het onderwerp van de grote bezorgdheid die door Peterson en Payne in *Love in the Later Years* geuit wordt, zou willen noemen, is de algemeen verbreide veronderstelling, dat romantiek, liefde en genegenheid passend en zelfs noodzakelijk zijn voor mensen in de twintig, maar dat het rond de middelbare leeftijd of erna belachelijk is — dat rond de middelbare leeftijd mensen niet geacht worden hun energie, vitaliteit en daadkrachtige prestaties te behouden. Kameraadschap, liefde en genegenheid zijn het ware *voedsel* voor een energiek en dynamisch succes, dat opgebouwd wordt in de jaren dat mensen twintig, dertig en veertig zijn en misschien zelfs tot voor in de vijftig. Daarna worden mensen geacht seniel, sexueel onverschillig, impotent, frigide en nutteloos te worden. Van hen wordt verwacht, dat zij met pensioen gaan en in een hulpeloze nuttelosheid verzingen.

Het is juist hierdoor dat zovelen inzakken en voldoen aan de verslavende *mythe!*

Mensen schijnen aan te nemen, dat na de 50 het menselijk verstand aftakt. Het gebeurt echter alleen maar met een verstand, dat niet wordt gebruikt. Verstand wordt beter door gebruik en leeftijd. Wijsheid komt met ervaring en leeftijd.

Mijn persoonlijke ervaring is — en waarom zou ik het voordeel van deze ervaring en kennis *niet* doorgeven aan mijn miljoenen lezers — dat ik de grootste prestaties geleverd heb *nadat* ik volgens de kalender 80 was geworden. (Natuurlijk is dat niet mijn *werkelijke* leeftijd — het is alleen maar wat de kalender zegt.) De belangrijkste kennis is daarna vergaard. Ik spreek nu met meer vitaliteit, doeltreffendheid en overtuigingskracht, dan toen ik in de veertig was.

Ja, zoals een mens denkt in zijn hart, zo is hij.

Peterson en Payne en andere onderzoekers wordt veel sterkte toegewenst bij hun pogingen de satanische mythe uit te bannen! □

OUDERE STAATSLIEDEN KUNNEN BOGEN OP TIENTALLEN JAREN ERVARING

Dan Taylor

Mocht u enige twijfel koesteren over hetgeen op latere leeftijd nog kan worden gedaan, kijk dan eens naar de volgende personen:

Herbert W. Armstrong, 90, is pastor general en apostel van de Worldwide Church of God, rector magnificus van Ambassador College, hoofdredacteur van vier periodieken en ambassadeur zonder portefeuille voor wereldvrede.

Konrad Adenauer, was als 87-jarige nog bondskanselier van West-Duitsland.

George Burns won op 80-jarige leeftijd zijn eerste Academy Award voor zijn rol in de film *The Sunshine Boys*.

Pablo Casals gaf op zijn 88e nog altijd concerten.

Winston Churchill werd toen hij 65 was eerste minister van Groot-Brittannië. Toen hij 82 was schreef hij *A History of the English Speaking Peoples* in vier delen.

Benjamin Franklin leverde als 81-jarige een belangrijk aandeel in de totstandkoming van de Amerikaanse grondwet.

MINISTUDIE

(Vervolg van pagina 12)

over te heersen voor ons geschatte aantal van 200 miljard geestelijke zonen van God?

De astronomen schatten dat er in het universum meer dan

William Gladstone werd op 82-jarige leeftijd voor de vierde keer eerste minister van Groot-Brittannië.

Vladimir Horowitz geeft, ondanks zijn 78 jaar, nog altijd pianorecitals, zoals onlangs, op 19 juli 1982, toen hij in de Royal Opera House in aan-

dood in 1978, op 85-jarige leeftijd, bleef hij in functie.

Grandma Moses schilderde nog altijd toen zij 100 jaar oud was.

Frank H. Wheaton is op 101-jarige leeftijd de nog altijd actieve voorzit-

TWEE VRIENDEN — De Kenyase president Jomo Kenyatta (links) was, toen pastor general Herbert W. Armstrong hem in 1975 in het State House te Nairobi ontmoette, 83 jaar oud. President Kenyatta bleef Kenya leiden tot aan zijn dood in 1978.

wezigheid van prins Charles een toupitvoering gaf.

Jomo Kenyatta werd toen hij 71 was president van Kenya. Tot aan zijn

ter van Wheaton Industries en gaat iedere werkdag naar zijn kantoor.

Artur Rubinstein stopte pas op zijn 89e met het geven van concerten.

40.000.000.000.000.000.000.000 (veertig sextiljoen) sterren zijn die zonnen zijn voor andere planeten. Het is vrijwel onmogelijk om dit getal te bevatten. Als onze schatting van 200 miljard zonen van God juist is, betekent dat, dat ieder lid van Gods Gezin verantwoordelijk zou zijn voor het in stand houden en

tot ontwikkeling brengen van 200 miljard sterren en hun nevenplaneten.

Dit is uw ontzagwekkende potentieel — de glorieuze bestemming die God in petto heeft voor hen die zijn wil proberen te doen en zijn weg willen volgen. Ja, u bent geboren om te heersen! □

Is het verkeerd om cultureel ontwikkeld te zijn?

Herbert W. Armstrong

Is het verkeerd om cultureel ontwikkeld te zijn?

Is het verkeerd — is het verkwistend — om kwaliteitsdingen te kopen? Sommige mensen gaan prat op hun gebrek aan beschaving en opvoeding.

Ze pochen zelfs: „Wij zijn maar gewone mensen.” Ze versmaden koopwaar van goede kwaliteit en zeggen: „Dat is te luxe voor ons soort mensen.” Ze zijn altijd uit op koopjes en veroordelen de betere kwaliteit als „verkwisting”. Ze beschuldigen goedgeklede mensen ervan „verwaand” te zijn.

Houdt God van de armen en haat Hij de rijken? De mensen spreken van „de armen van God”. Moet je arm zijn in economisch opzicht, onwetend in onderwijskundig opzicht, lomp in sociaal opzicht, om God te behagen?

Het is waar dat Jezus gezegd heeft: „Hoe moeilijk zullen zij, die geld hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan” (Markus 10:23). Maar Hij heeft deze uitspraak ook verduidelijkt door eraan toe te voegen: „Hoe bezwaarlijk is het, dat degenen, die hun vertrouwen op rijkdom stellen, in het rijk Gods komen!” (Vers 24, *Lutherse Vert.*)

In deze wereld hebben we armen, onwetenden, lomperikken en onbeschaafden. En als andere uiterste hebben we rijken, sociale snobs en intellectuelen.

Wat is juist?

Op Ambassador College zeggen we dat we de mensen niet alleen leren hoe ze de kost moeten verdienen, maar ook hoe ze moeten leven! Het motto van het College is: „Herover de Echte Waarden.” Welk leerboek gebruiken we om de echte waar-

den te onderwijzen? Welk leerboek leert ons hoe we moeten leven?

In feite zal de enige bron van deze hoogst noodzakelijke kennis de studenten van een universiteit wel vreemd aandoen. Het is het ENIGE leerboek dat de meest noodzakelijke kennis bevat: wat is de betekenis — het doel — van het leven? Wat zijn de echte waarden? Wat is de juiste levensweg — de weg naar vrede, geluk, welvaart, zekerheid — het comfortabele, uiterst interessante, plezierige en overvloedige leven?

Waarom wordt dat ene boek — de Bijbel — dat alle juiste ANTWOORDEN bevat, de enige rationele antwoorden, door zovelen over het hoofd gezien?

De Bijbel is in feite de basis van alle kennis. Wat is dan het antwoord uit het Leerboek van de Schepper zelf op dit vraagstuk van

beschaving, goede opvoeding, kleding, scholing en financiële welvaart?

In feite, hoe verrassend dit ook voor sommigen mag zijn, steunen de leringen uit de Bijbel de welvaart, cultuur, scholing en juiste kennis, verwerving van kwaliteitsgoederen en gepaste kleding. De Bijbel openbaart dat de menselijke natuur lui is en slonzig, en toch vol ijdelheid en hebzucht.

Wanneer mensen *zich erop laten voorstaan* dat ze arm, ongeschoold en onbeschaafd zijn, is dat IJDELHEID en niets meer. Het is gewoonlijk een excuus voor luiheid, verwaarlozing en gebrek aan inspanning.

En is God lui? Jezus heeft gezegd: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook” (Joh. 5:17). Waaruit bestaat Gods werk? Hij is Schepper en Heerser over zijn schepping.

Hoe staat het met de kwaliteit? Was zijn werk goed of slecht? Na de schepping in het eerste hoofdstuk van Genesis „zag God alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was ZEER GOED” (Gen. 1:31). God plaatste de eerste mens in de hof van Eden. Het was ongetwijfeld de mooiste hof die ooit op aarde zou bestaan. God had hem

Foto Hal Finch

aangelegd. God gaf die eerste mens een taak in die hof. Die taak was niet om lui en nutteloos te zijn en de hof te laten verwilderen — maar „om die te bewerken en te bewaren” (Gen. 2:15).

Bij de schepping moest God uitdenken, ontwerpen en uitwerken wat er geschapen moest worden. Kijk bijvoorbeeld eens naar een prachtige roos of lelie. Daar is niets inferieus aan.

Zijn instructie aan de arbeider is: „Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat” (Pred. 9:10).

Voor zijn predikambt was Jezus timmerman, iemand die huizen bouwt. In Nazareth waren de beste en mooiste gebouwen van steen. De kleine synagoge (genoemd in Lukas 4:16) was waarschijnlijk een van de stenen gebouwen die Jezus geholpen had te bouwen.

Iemand beschuldigde mij er eens van dat ik een „perfectionist” ben. Maar Jezus Christus *gebiedt* dat we perfectionisten moeten zijn: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is” (Matth. 5:48).

Jezus Christus is nog steeds een Bouwer. Hij is opgestaan uit de dood. Hij **LEEFT**. Op dit ogenblik bouwt hij een **GEESTELIJK** gebouw — zijn Kerk, die het Koninkrijk van God moet *worden*. Dat moet het **ALLERBESTE** zijn (Ef. 2:20-22).

Wat is nu precies het verschil tussen goede kwaliteit en goedkope waar? Alle dingen zijn afkomstig uit de aarde. Kwaliteitsproducten zijn eenvoudig die producten die het resultaat zijn van een zorgvuldiger en gewetensvoller selectie van de materialen, die dan verwerkt worden met bedachtzamer en nauwgezetter vaardigheid. Inferieure waar ontstaat uit een onverschillige selectie van de materialen en minder nauwkeurige en zorgvuldige vaardigheid. Gods werkwijze is die van kwaliteit!

Is goede kwaliteit „verkwisting”? Veel mensen beseffen niet wat de ware betekenis is van het woord *verkwisting*. De definitie van Webster is: „Meer uitgeven dan verstandig of noodzakelijk is; buitensporige uitgaven; verspilling.” De kwaliteit van God is dus **GEEN** verkwisting, tenzij het overdadig is.

Maar wat als je je de beste kwali-

teit niet kunt veroorloven? Koop dan alleen wat je kunt kopen — geef nooit meer geld uit dan je bezit — en wees tevreden met wat je hebt. Maar wees arbeidzaam, doe alles zo goed je kunt en als je werkelijk op Gods manier leeft, zal Hij je te zijner tijd zoveel voorspoed geven dat je je meer kunt veroorloven.

Toch moet je nooit je zinnen zetten op materiële zaken. In het eerder genoemde citaat uit de Bijbel (Markus 10:23-24) was het niet het bezit van rijkdom dat een mens uit Gods Koninkrijk zou houden — maar het **VERTROUWEN** op die rijkdom. Jezus heeft gezegd: „Ziet toe, dat gij u wacht

Het is de wens van God dat we voorspoedig zijn . . . Wanneer we dan welvarend zijn . . . wil Hij dat we dat waarderen, dat we dankbaar zijn, dat we Hem danken . . .

voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit” (Lukas 12:15). David gaf ons de waarschuwing dat we, als God ons voorspoed geeft, ervoor moeten oppassen onze zinnen niet op deze welvaart te zetten.

Door Johannes zegt Jezus: „Geliefde, ik bid, dat het u in alles wèl ga en gij gezond zijt” (3 Joh. 2). Kijk eens naar de welvaart van de patriarch Jozef: „En de Here was met Jozef, zodat hij een **VOORSPOEDIG** man werd . . . en dat de Here alles wat hij ondernam onder zijn hand deed gelukken” (Gen. 39:2-3). Job was de rijkste man in het Oosten. Nadat hij zijn les geleerd had, gaf God hem het dubbele van zijn oorspronkelijke rijkdom. God beloofde de nakomelingen van Abraham de grootste nationale welvaart als zij ijverig zijn levenswijze zouden volgen.

Welvaart is geen zonde. Het is een **ZEGEN**. God is de Schenker van wel-

vaart en overvloed. Maar de stoffelijke mens zet gewoonlijk zijn zinnen op de rijkdom, in plaats van op het dienen van God. Hij maakt er een afgod van waarop hij vertrouwt. Dat is de zonde.

Het is de wens van God dat we voorspoedig zijn, Hem gehoorzamen, onze zinnen op Hem zetten en alleen op Hem vertrouwen. Wanneer we dan welvarend zijn — wanneer God ons een overvloed van goede dingen, van goede kwaliteit schenkt — dan wil Hij dat we dat waarderen, dat we dankbaar zijn, dat we Hem danken en ons verheugen in datgene waarmee Hij ons gezegend heeft, terwijl we voortdurend op Hem blijven vertrouwen en Hem blijven aanbidden en ons realiseren dat we deze materiële zaken slechts korte tijd zullen bezitten.

Een zakenman die door God gezegend was met een zeer mooi huis, goed gemeubileerd met producten van goede kwaliteit, drukte het aldus uit: „Mijn houding ten opzichte van mijn huis is dezelfde als toen ik voor een nacht een zeer mooie hotelkamer kreeg. Ik zei: ‘Ik zal er deze korte tijd van genieten, God danken, het zeer waarderen, proberen het te gebruiken als een middel om God te dienen, een goede nachtrust hebben en dan weggaan en in de morgen mijn weg hervatten, en er nooit met spijt aan denken dat ik het moest verlaten.’ Dat is mijn houding ten opzichte van mijn mooie huis. Al moest ik het morgenochtend voor altijd verlaten, ik zou geen spijt hebben — ik zou alleen dankbaar zijn dat God me dit genot gaf voor het korte poosje dat ik het had. Dit leven is maar kort — en al snel laten we alles daarin achter ons. Ik ben hier niet meer dan een doortrekkende reiziger die uitkijkt naar iets dat meer reëel en blijvend is in Gods Koninkrijk.”

Maar hoe staat het met de mensen die dit inzicht van hoe ze materiële zaken moeten bekijken nooit gehad hebben — en die zich nu realiseren wat ze verloren hebben? Dit hoeft helemaal niet hun eigen fout te zijn. Maar iedereen moet vanaf het moment dat hij deze waarheid kent, alles doen wat hij kan. Vergeet het verleden. Begin opnieuw in de situatie waarin je je nu bevindt, en ga
(Zie verder pagina 20)

TUSSEN HAAKJES...

„Hé, meneer Goliath. David hier.”

Dexter H. Faulkner

We hebben allemaal op een of ander moment in ons leven het bijbelverhaal van David en Goliath gelezen of horen voorlezen.

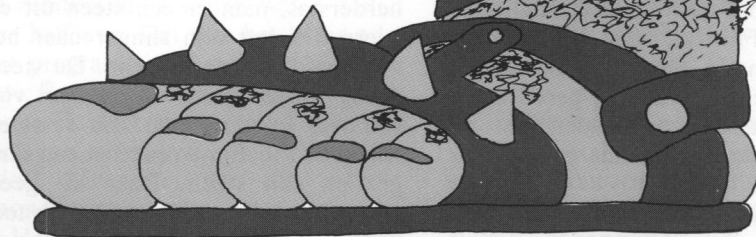
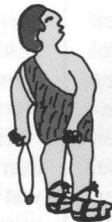
Als jongen op een boerderij dacht ik er altijd over na terwijl ik mijn ochtendtaken vervulde en probeerde me een beeld te vormen van wat er zich had afgespeeld tussen David en Goliath. Met het oog op mijn eigen problemen (die me destijds reuzen van 3 meter lang toeschenen) vroeg ik me af hoe David in staat was geweest deze reus Goliath het hoofd te bieden en te verslaan.

Goliath deed me altijd denken aan een grote, scheeloggige speerwerper die ik eens gezien had bij een schoolwedstrijd in baansporten. Hij behaalde geen enkel record — maar hij hield de menigte in ieder geval goed wakker!

Bloedstollende dreigementen

Veertig dagen en nachten lang stampte Goliath over de hellingen van het Terebintedal en riep zijn bloedstollende dreigementen en godslasteringen naar de overkant van het riviertje met een basstem als van een luidsprekersysteem van 1000 Watt op volle sterkte.

Hij was niet alleen lelijk, hij was enorm, meer dan 3 meter lang op

kousevoeten. Zijn sandalen moeten groot genoeg zijn geweest om als surfplank te gebruiken. Zijn bewapening bestond uit een bronzen pantser dat misschien wel 100 kilo woog, een speer van massief ijzer (de punt alleen woog al 15 kilo) en een grote bronzen helm en schild.

Goliath was de trots van de Filistijnen, hun kampioen, en als je dat niet wilde geloven, hoefde je het maar te vragen aan Goliath zelf of iemand uit het leger van koning Saul (als je ze tenminste zou kunnen vinden).

De mannen van Israël zaten verlamd in hun tenten. Het enige geluid dat je kon horen van de Israëlische troepen was het — eenstemmige — geklapper van tanden en geknik van knieën. De Israëlieten waren doodsbang!

Goliath had veel succes met zijn basisstrategie van intimidatie. Zijn bedreigingen schalden door het dal en hadden het gewenste resultaat — ontzettende angst. Het geïnspireerde verslag dat we vinden in 1 Samuel 17 vertelt ons dat Goliath 40 dagen lang de show stal. De dageraad van de 41e dag was echter het begin van het einde voor de reus uit Gath.

Een onschuldige boodschap

Slechts een paar kilometer daar-

vandaan werd een knappe, gespierde tiener — de jongste uit een gezin van acht zonen — door zijn vader om een boodschap gestuurd. Deze onschuldige boodschap bleek een gebeurtenis die geschiedenis zou maken als een levend voorbeeld voor ons allemaal.

Je zou kunnen zeggen dat David „zó uit de klei kwam”, en toch had hij een ontzaglijk respect voor God. David bleef ongelovig starend staan toen hij het slagveld bereikte. Voor een jonge man, wiens moed en onbezoedeld karakter zich ontwikkeld hadden in de eenzaamheid van de wildernis door onopgemerkte heldhaftige daden, was het schouwspel dat voor hem lag verbijsterend. Hij kon zijn ogen eenvoudig niet geloven.

David weigerde de redeneringen van zijn broers te aanvaarden of naar de luide bedreigingen van de reus te luisteren, doorzag de strategie van de Filistijnen en weerstond die door puur, onwrikbaar vertrouwen. Nu komt het verhaal pas goed op gang. Ik las dit deel van 1 Samuel 17:32-51 keer op keer (parafraze):

„Maakt u zich maar geen zorgen”, zei David tegen hem (koning Saul). „Ik neem deze Filistijn wel voor mijn rekening!”

„Laat me niet lachen!” ant-

Illustratie Matthew Faulkner

woordde Saul. „Hoe kan een kind als jij nu vechten met een man als hij? Jij bent nog maar een jongen en hij is al in het leger *sinds* hij een jongen was!”

Maar David hield vol. „Als ik de schapen van mijn vader hoed,” zei hij, „en er komt een leeuw of een beer die een lam van de kudde grijpt, ga ik er achteraan met een knots en haal het lam uit zijn muil. . . Ik heb dit zowel met leeuwen als beren gedaan, en ik zal het nu weer doen met deze heidense Filistijn, want hij heeft de legers van de levende God uitgedaagd! De Heer die mij gered heeft uit de klauwen en tanden van de leeuw en de beer zal me ook redden van deze Filistijn!”

Eindelijk gaf Saul toe: „Goed dan, ga je gang,” zei hij, „en moge God met je zijn!”

Toen gaf Saul David zijn eigen wapenrusting — een bronzen helm en een pantser. David trok het aan, gespte het zwaard om en nam een paar stappen om te zien hoe dat was, want hij had nooit eerder zulke dingen gedragen.

„Ik kan me nauwelijks bewegen!” riep hij uit, en hij trok het weer uit. Toen raapte hij vijf gladde stenen op uit een riviertje en deed ze in zijn herderstas, en slechts gewapend met een herdersstaf en een werpslinger ging hij op Goliath af. Goliath liep naar David toe met zijn schilddrager voor hem uit en grijnsde verachtelijk naar [wat hij zag als een] aardig, klein, blozend jongetje!

„Ben ik soms een hond,” brulde hij David toe, „dat je met een stok op me afkomt?” En hij vervloekte David in de naam van zijn goden. „Kom hier, dan zal ik je vlees aan de vogels en de wilde dieren geven”, schreeuwde Goliath.

David riep terug: „U komt op mij af met een zwaard en een speer, maar ik kom naar u in de naam van de Heer van de legers van de hemel en van Israël — dezelfde God die u getart hebt. Vandaag zal de Heer u verslaan en ik zal u doden en uw hoofd afsnijden: en dan zal ik de dode lichamen van uw mannen aan de vogels en de wilde dieren geven, en de hele wereld zal weten dat er een God is in Israël! En Israël zal leren dat de Heer niet afhankelijk is van wapens om zijn plannen te volvoeren — Hij werkt zonder zich te bekommeren om men-

selijke middelen! Hij zal u aan ons overleveren!”

In feite zei hij: „Spreek *nooit* op die manier over de God van het universum, die een Vriend voor mij geworden is. U zult eens zien wie er hier machteloos is! Over zo'n 30 seconden zult u een barstende hoofdpijn hebben! En u hebt het verdiend!”

Toen Goliath naderbij kwam, rende David op hem af, reikte in zijn herderstas, nam er een steen uit en wierp die met zijn slinger naar het voorhoofd van de Filistijn. De steen drong in het hoofd en de man viel voorover op de grond. Zo versloeg David de Filistijnse reus met een slinger en een steen. Daar hij geen zwaard had, liep hij naar Goliath toe, trok diens zwaard uit de schede en doodde hem ermee, en sneed zijn hoofd af. Toen de Filistijnen zagen dat hun kampioen dood was, sloegen zij op de vlucht.

Een voorbeeld van moed

Wat een voorbeeld van moed — en van opkomen voor wat juist is — heeft David voor ons gesteld!

Zie jij je tegenover een reus geplaatst? Een die wel 3 meter lang lijkt? We staan allemaal tegenover problemen, verleidingen op het gebied van morele normen, zoals drinken, roken, druggebruik, seksuele immoraliteit enzovoorts. Sommigen van ons moeten het opnemen tegen „reuzen” als angst voor mislukking, angst om gekwetst te worden, het verhuizen naar een andere plaats, angst om anders te zijn of zelfs angst voor mensen.

Wij hebben allemaal onze problemen. Het kan best zijn dat je deze week al tegen een van deze reuzen opgelopen bent. Neemt de intimidatie onverdraaglijke proporties aan? Doen je oren pijn van dreigementen? Vlucht niet weg en probeer ook geen grotere stok te vinden. Denk aan het voorbeeld van David van vertrouwen op God!

God belooft ons geen makkelijk leventje in deze wereld. Maar Hij belooft wel om onze strijd voor ons te voeren — om ons te bevrijden van iedere moeilijkheid en kwelling. God heeft beloofd om ons van *al* die dingen te verlossen (zie Psalm 34:20). Waarom zijn we niet als David? Laat God onze reuzenverdelger zijn! □

Cultureel ontwikkeld

(Vervolg van pagina 18)

leven volgens de principes van God!

Hoe staat het met goede manieren en gepaste kleding?

Er bestaat in deze wereld veel verfijnde „cultuur” die puur snobisme en ijdelheid is. Maar *WARE* cultuur is gebaseerd op Gods grote wet: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 22:39). Dat deel van de beschaving en de goede manieren dat zorg voor de naaste uitdrukt, beleefdheid, hoffelijkheid, vriendelijkheid, glimlachen en dienstbaarheid, is de *ware* cultuur.

En de kleding? Men moet zich kleden naar de gelegenheid en ook naar wat redelijk is — in overeenstemming met zijn inkomen. Op de campussen van Ambassador College dragen de studenten tijdens de werkuren de gepaste kleding voor hun werk. Ze „doffen zich niet op” voor de colleges, en de mannen verschijnen vaak in een shirt met open boord — toch zien ze er schoon, netjes en ordelijk uit. Als er 's avonds een feest is trekken ze hun beste kleren aan — en als ze zich geen betere kunnen veroorloven, geeft dat niets.

Maar voor een huwelijksplechtigheid of een diploma-uitreiking moeten ze behoorlijk gekleed gaan — in het beste dat ze hebben. Is dat „verwaand”? Natuurlijk niet! Jezus gaf ons een parabel die een beschrijving geeft van de bruiloft van Hem en zijn Kerk. De koning in deze parabel is God, en zijn zoon is Jezus Christus. Lees eens goed:

„Toen de koning binnentrad om hen, die aanlagen, te overzien, zag hij daar iemand, die geen bruiloftskleed aanhad. En hij zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier gekomen zonder bruiloftskleed? En hij verstomde. Toen zeide de koning tot de bedienden: Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis” (Matth. 22:11-13).

De Bijbel onderwijst het principe van gepaste kleding voor iedere gelegenheid. Kleding wordt in de Bijbel ook gebruikt als symbool voor karakter. Er is een soort trots die *GEEN* ijdelheid is, maar eerder zorg voor anderen en respect voor God. Dat is de soort trots die wij zouden moeten hebben. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

over reclame-psychologie, *omvat* ook hetgeen u als het UWE beschouwt — uw vrouw en kinderen, uw club, uw politieke partij, uw voetbalclub, uw land in tijden van oorlog). Het *omvat* niet alleen de liefde en hebzucht naar het zelf toe, maar ook afgunst, jaloezie en zelfs haat jegens anderen.

Ik zag in waarom zoveel huwelijken stranden — of op zijn minst ongelukkig zijn. Men verwacht „verliefd zijn” met de seksuele aantrekkingskracht die BEGEERTE stimuleert — naar het zelf toe. En wanneer men niet *krijgt* wat er *van* de partner verlangd wordt, komen gevoelens van wrok op. De partner maakt niet langer deel uit van het empirische zelf. De wrok gaat over in bitterheid en de bitterheid in HAAT.

Geluk is een vreemd iets — of *niet*? Hoe meer men GEEFT, hoe meer men HEEFT. Maar hoe meer men tracht te NEMEN, hoe ellendiger men zich voelt.

Het werd allemaal duidelijk. De ene levenswijze is de wijze van het zelf — de op zichzelf gerichte wijze — de wijze van NEMEN. Het TEGENGESTELDE is de *onzelfzuchtige* levenswijze — de wijze van nederigheid, van het zich bevrijden van het zelf (die de grootste vijand is), de wijze van GEVEN, dienen en delen.

In de zomer van 1933 woonden wij in Oregon. Ik bereidde een serie lezingen voor in en in de omgeving van Eugene in Oregon, om deze FUNDAMENTELE KENNIS van de juiste LEVENSWIJZE te delen met anderen. Ik had geen geld. Maar een man die ik kende en die in deze weg geloofde, was lid van een plaatselijke schoolcommissie. Hij bood me het gebruik aan van een plattelandsschooltje met één klaslokaal, 13 kilometer van Eugene. Ik *liep* daar de buurt rond om iedereen die er woonde uit te nodigen voor de serie lezingen. Er waren maar 35 zitplaatsen, maar het publiek bedroeg gemiddeld 36 mensen — een gemiddelde van één moest staan.

Dat was een heel klein groepje mensen, maar de reacties waren stimulerend. Het leven van sommigen werd werkelijk gelukkiger!

Enige tijd later kwam er een uitno-

diging om een lezing te houden voor de radio. De reacties kwamen als een complete verrassing. Er was toen maar één zender in Eugene, KORE, waarvan Frank Hill de eigenaar was. Hij liet me naar zijn kantoor komen en gaf me een handvol brieven. Hij stelde voor dat ik een regelmatig programma van een half uur zou maken — en bood aan om zelf een aanzienlijke bijdrage te leveren door de kosten te reduceren tot minder dan de zendkosten. De prijs was 3 dollar per half uur. Dat was het begin van het programma *The World Tomorrow*. Een bescheidener begin was niet mogelijk. Het station zond toen uit met een vermogen van slechts 100 Watt. Maar het was een NIEUW SOORT ONDERWIJS.

Het onderwijs zoals het in deze wereld georganiseerd is, beperkt zich voornamelijk tot de fysieke wetenschappen, technologieën en beroepen — het leert hoe men de kost moet verdienen, maar niet HOE MEN MOET LEVEN. Ik zag de noodzaak van dit bredere soort onderwijs THUIS. Zonder enig verzoek van mijn kant gaven luisteraars vrijwillig bijdragen.

Dat was het begin. Steeds meer medewerkers gingen mij vrijwillig financieel steunen en er kwamen meer radiostations bij. De groei verliep langzaam. Maar ik *vroeg* nooit om bijdragen in de uitzendingen. Het radioprogramma kwam in de eerste week van 1934 in de lucht. Ik slaagde erin een eigen „tijdschrift” samen te stellen, *The Plain Truth*, gedrukt op een geleende stencilmachine. Het was gereed op 1 februari. Het werd de luisteraars gratis aangeboden.

Het groeide heel langzaam. In 1947 werd Ambassador College geopend in Pasadena — met vier studenten en acht faculteitsleden. Het was een nieuw soort campus-onderwijs. We begonnen de studenten niet alleen te leren hoe ze de kost moesten verdienen — maar ook HOE ZE MOESTEN LEVEN.

En nu, na nog eens 35 jaar, kijk ik terug op een leven dat gevuld is geweest met geluk — omdat het gewijd was aan het DELEN van deze WEG naar WAAR SUCCES met eerst ongeveer drie dozijn mensen, toen honderden, toen duizenden, en tegenwoordig met HONDERDEN MILJOENEN mensen.

Van die eerste hoge dunk die ik

van mezelf had toen ik rond de twintig was, op zoek naar STATUS en erkenning van mijn BELANGRIJKHEID, ben ik afgedegen — naar zelfvernederend in financiële armoede. In deze financiële armoede vond ik DE WEG naar het ware SUCCES. Ik leerde dat het alleen maar een VLOEK met zich meebrengt als men zijn zinnen zet op geld, materiële dingen of status. Financieel succes is slechts zelden *echt* succes, omdat men het najaagt voor het succes op zich.

Er is een OORZAAK voor ieder gevolg. ECHT succes kan, en moet misschien zelfs gewoonlijk, financieel succes inhouden. Geld is macht, maar wordt meestal gebruikt om vervloeking te VEROORZAKEN, geen zegeningen en geluk. Geld is goed of slecht, afhankelijk van hoe het gebruikt wordt. Als geld het doel is dat u nastreeft, zal het u uiteindelijk te gronde richten. Egocentrisme, zelfzucht — de NEMENDE, inhulige levenswijze van ijdelheid, jaloezie, afgunst en hebzucht — is een OORZAAK die altijd een zeer ONGELUKKIG gevolg heeft.

Het VERNEDEREN van het zelf, gering zijn in eigen ogen, eerlijk en oprecht bezorgd zijn voor anderen — de GEVENDE, helpende, dienende, delende weg volgen — dat is de LEVENSWIJZE die echt succes VEROORZAAKT!

Het was een pijnlijke ervaring om het eigen IK omlaag te zien brengen tot een hoopje vuilnis. Maar niet voor lang. Ja, ik ben blij dat ik ben *afgedegen* van de hoogte van het gevoel van eigenwaarde, de ego, ijdelheid en zelfzuchtigheid. □

Christendom?

(Vervolg van pagina 4)

Wij worden waaraan we denken, wat we verlangen en waarover we peinzend: „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij” (Spr. 23:7). Hoe staat het daar dus mee? Wat beheerst ons denken het grootste deel van de tijd? Gods Werk? Gods geboden? Of de verschillende wereldse wegen die wij geneigd zijn te volgen om onze kennissen in deze wereld te behagen?

Zij die waarlijk bekeerd zijn en groeien, zien dat hun houding, intenties en doelstellingen geleidelijk

een andere gedaante krijgen (2 Kor. 4:16). Van twistzieke mensen zonder doel veranderen zij in evenwichtige, optimistische „gezanten van Christus” (2 Kor. 5:20).

De volgende uitspraak van Christus is vernietigend voor het zogenaamde christendom van onze goddeloze maatschappij: „Zalig de vredetichters,” beloofde Jezus, „want zij zullen kinderen Gods genoemd worden” (Matth. 5:9).

Het christendom van deze wereld aangeklaagd

Christus laat hier de maatschappij zien zoals die is: Satans georganiseerd systeem van *nemen*, dat zich de naam van Jezus Christus toeëigent (2 Kor. 11:14)! Hoe kan men anders de oorlogen en vijandelijkheden, de duivelse bloedbaden van de zogenaamde christelijke landen verklaren? Hoe zouden ware christenen ooit schaamteloos de talloze conflicten kunnen onderschrijven waarin belijdende christenen van deze wereld betrokken zijn geweest?

Zou een dergelijke haat met enige mogelijkheid teruggevoerd kunnen worden op de Leraar die gezegd heeft: „Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe... en zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem” (Matth. 5:39-41)?

Jezus gaf hier een beeld van de gewillige houding die geen aanstoot geeft; van hoe ver de christen moet gaan om strijd te vermijden en bij te leggen (vers 24). Een twistzieke christen is eigenlijk een tegenstrijdigheid. Christus trainde gezanten van het licht, mensen van goede wil (1 Thess. 5:5). Toch hebben zij bittere tegenwerking te verduren gekregen, zoals Hij hun had voorzgd.

Waarom? Waarom worden de ware christenen vervolgd? Jezus verklaarde: „Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben” (Joh. 17:14). Jakobus waarschuwde: „Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God” (Jak. 4:4).

Zij die de eenvoudigste voorschriften van Christus letterlijk opvolgen, kunnen wel eens een scheuring veroorzaken in hun gezin. (Matth.

10:35-36). Wanneer wij de gebruiken en gewoonten van deze wereld afwijzen, verbijstert en verwart dat onze vroegere vrienden, familieleden en bekenden (1 Petr. 4:3-4). Vervolging is onvermijdelijk.

Geen wonder dat Christus de zaligsprekingen besluit met de geestelijke oriëntatie die zijn mensen nodig hebben als zij zich aan Satans systeem ontworstelen: „Zalig de vervolgd om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen” (Matth. 5:10).

Jezus prees niet die mensen die de vervolging uitlokken, zoals sommigen graag doen. Hij beloofde eerder dat zelfs diegene die totaal geen aanstoot geeft en stil naar de Bergrede probeert te leven, beproevingen zou moeten doorstaan. Is dit schokkend? Gehoorzaam Christus, en u zult vervolgd worden (2 Tim. 3:12).

Jezus gaf zijn volgelingen onder andere de raad om op Hem te vertrouwen voor verlossing of om zich in sommige gevallen helemaal terug te trekken (Hebr. 13:6; Matth. 10:23) en niet terug te slaan. Dit wordt echter gezien als naïef en onpraktisch. De zonden die Kaïn ertoe brachten Abel te vermoorden, hebben zich zo verspreid dat ze deze planeet nu, in onze tijd zouden kunnen verrassen door een 25 minuten durende nucleaire ramp.

De beste weg

Wiens weg is tenslotte de beste? Wij kunnen nu inzien dat het conventionele christendom slechts een van de ontelbare religies van deze wereld is en niet de Kerk die Christus gesticht heeft!

Toch belooft Christus aan die enkelingen die het ware christendom hebben aanvaard, die stil beginnen met de innerlijke strijd, de geestelijke veldslag, de kruisiging van het zelf: „Uw loon is groot in de hemelen” (Matth. 5:12).

Ja, in de hemel ligt letterlijk een kroon klaar, een uitdagende taak in Gods regering, die bij de terugkeer van Christus zal worden geschonken aan hen die, hoewel door de wereld van Satan beschimpt, vals beschuldigd en bruut besmeurd, zegevieren door het ware christendom in praktijk te brengen (2 Tim. 4:8). Bent u een van hen? □

Farao

(Vervolg van pagina 7)

king. Wanneer Gods Gezin bezig is met het kolossale werk van het opnieuw opbouwen van deze wereld na 6000 jaar van wanbestuur, zullen wij een positieve en constructieve houding moeten aannemen tot de dingen die God gedaan wil hebben. Er kan geen plaats zijn voor ongehoorzame, zelfzuchtige, negatieve, hardvochtige en moedeloze mensen.

Geen wonder dus dat God wil dat wij een grondig begrip hebben van de hardheid van de Farao en de oude Israëlieten. Alleen dan kunnen we er zeker van zijn dat we niet „ten val [komen] door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen” en onszelf ongeschikt maken om het Koninkrijk van God binnen te gaan (Hebr. 4:11).

De Farao krijgt een kans

Op een dag, ver in de toekomst, zal de Farao weer opstaan, samen met miljoenen anderen. De boeken van de Bijbel zullen geopend worden voor zijn begrip (Openb. 20:12).

Hij zal kunnen lezen over het verhaal van zijn tegenstand en vijandigheid ten opzichte van de wil van God — de God voor wie hij moet verschijnen om geoordeeld te worden. Hij zal leren hoe het is om voor een troon van macht te staan en koninklijke gunst en genade te behoeven. Misschien zal hij het ergste verwachten.

Maar dan zal het anders zijn — het zal het eeuwige leven van de Farao zijn dat op het spel staat. Hij zal leren dat deze God, die hij eens veracht heeft, geen wrok koestert en niet op wraak belust is.

Jezus Christus zal dan misschien nogmaals een overzicht geven van de verschrikkelijke geschiedenis van opstandigheid van de Farao. Daarna, met gezaghebbende stem, die echter verzacht zal worden door medelijden en erbarmen, zal Hij de ontvucherde en angstige ex-koning wellicht zeggen: „Ik wil uw zonde van u wegnemen, zover als het oosten is van het westen. Als gij nu berouw wilt tonen, zal ik u het geschenk geven van de heilige Geest, die uw harde hart zal verzachten. Farao, wilt u zich overgeven?”

En deze keer zal de Farao dat waarschijnlijk doen! □